

Rättsfallssamlingen

DOM MEDDELAD AV EUROPEISKA UNIONENS PERSONALDOMSTOL (plenum)

den 13 januari 2010*

”Personalmål — Tjänstemän — Talan om ogiltigförklaring — Anledning saknas att döma i saken — Skadeståndstalan — Upptagande till sakprövning — Immunitet och privilegier — Upphävande av immunitet mot rättsliga förfaranden — Sekretess i samband med Olafs utredningar — IDOC:s utredningar — Tillgång till handlingar av medicinsk karaktär — Tillgång till personalakten — Disciplinärt förfarande — Rimlig tidsfrist”

I de förenade målen F-124/05 och F-96/06,

angående en talan enligt artikel 236 EG och artikel 152 EA,

A, före detta tjänsteman vid Europeiska kommissionen, Port-Vendres (Frankrike), inledningsvis företrädd av advokaterna B. Cambier och L. Cambier, därefter av advokaterna B. Cambier, L. Cambier och R. Born, därefter av advokaterna B. Cambier och A. Paternostre,

sökande i mål F-124/05,

G, före detta tjänsteman vid Europeiska kommissionen, Port-Vendres (Frankrike), inledningsvis företrädd av advokaterna B. Cambier och L. Cambier, därefter av advokaterna B. Cambier, L. Cambier och R. Born, därefter av advokaterna B. Cambier och A. Paternostre,

sökande i mål F-96/06,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av J. Currall och V. Joris, båda i egenskap av ombud, biträdda av advokaten D. Waelbroeck,

svarande,

meddelar

PERSONALDOMSTOLEN (plenum),

sammansatt av ordföranden P. Mahoney (referent), avdelningsordföranden S. Gervasoni samt domarna H. Kreppel, H. Tagaras och S. Van Raepenbusch,

justitiesekreterare: W. Hakenberg,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 1 april 2009,

följande

* Rättegångsspråk: franska.

Dom

- 1 Sökanden har, genom ansökan som inkom till personaldomstolens kansli den 16 december 2005 och som registrerats under målnummer F-124/05, yrkat att personaldomstolen ska dels ogiltigförklara kommissionens beslut av den 28 februari 2005 att avslå sökandens begäran av den 22 oktober 2004 om att det disciplinära förfarande som inleddes mot honom genom beslut av den 16 januari 2004 skulle avslutas (nedan kallat det angripna beslutet eller beslutet att inte avsluta det disciplinära förfarandet), dels förplikta kommissionen att till honom utge skadestånd.
- 2 Samma sökande har, genom ansökan som inkom per telefax till personaldomstolens kansli den 10 augusti 2006 (originalet inkom den 17 augusti 2006) och som registrerats under målnummer F-96/06, yrkat att personaldomstolen ska förplikta kommissionen att till honom utge skadestånd med anledning av olika fel som kommissionen har begått.

Tillämpliga bestämmelser

I – *Bestämmelserna om immunitet och privilegier*

- 3 I artikel 12 i protokollet om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier, av den 8 april 1965, vilket fogats till fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission (EGT 152, 1967, s. 13) (nedan kallat protokollet om immunitet och privilegier eller protokollet) föreskrivs följande:

”Inom varje medlemsstats territorium och oberoende av statstillhörighet skall tjänstemän och övriga anställda i gemenskaperna

a) åtnjuta immunitet mot rättsliga förfaranden vad avser handlingar som de har begått i sin tjänsteutövning, inbegripet muntliga och skriftliga uttalanden, om inte annat följer av bestämmelserna i de fördrag som dels behandlar reglerna för tjänstemännens och de anställdas ansvar gentemot gemenskaperna, och dels domstolens behörighet att döma i tvister mellan gemenskaperna och deras tjänstemän och övriga anställda; de skall åtnjuta denna immunitet även efter det att deras uppdrag har upphört,

b) ...”

- 4 Artikel 18 i protokollet om immunitet och privilegier har följande lydelse:

”Privilegier, immunitet och lättnader skall endast beviljas gemenskapernas tjänstemän och övriga anställda om det ligger i gemenskapernas intresse.

Var och en av gemenskapernas institutioner skall upphäva den immunitet som har beviljats en tjänsteman eller en annan anställd, om institutionen anser att upphävandet av immuniteten inte strider mot gemenskapernas intresse.”

- 5 I artikel 19 i protokollet om immunitet och privilegier anges följande:

”Gemenskapernas institutioner skall vid tillämpningen av detta protokoll samarbeta med de berörda medlemsstaternas ansvariga myndigheter.”

- 6 I artikel 23 första stycket första meningen i Tjänsteföreskrifter för tjänstemän i Europeiska unionen (nedan kallade tjänsteföreskrifterna) erinras om att de privilegier och den immunitet som tjänstemännen åtnjuter har beviljats enbart i gemenskapernas intresse.

II – Bestämmelserna som reglerar utredningar som utförs för att bekämpa bedrägeri

- 7 I skäl 10 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 av den 25 maj 1999 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) (EGT L 136, p. 1) anges följande:

”Dessa utredningar bör utföras i enlighet med fördraget, särskilt protokollet om gemenskapernas privilegier och immunitet, och med iakttagande av tjänsteföreskrifterna ... samt med full respekt för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, särskilt principen om rättvis behandling, rätten för varje berörd person att yttra sig över de uppgifter som rör honom eller henne samt principen att endast material som har värde som bevisning kan utgöra grunden för slutsatser vid en utredning. ...”

- 8 I artikel 8.2 i förordning nr 1073/1999 föreskrivs följande:

”Alla uppgifter som överlämnas eller inhämtas i samband med interna utredningar skall, oavsett form, omfattas av tystnadsplikt och åtnjuta samma skydd som det som ges enligt de bestämmelser som gäller för gemenskapens institutioner.

Uppgifterna får endast överlämnas till sådana personer inom Europeiska gemenskapernas eller medlemsstaternas institutioner som på grund av sin befattning skall känna till dem, och de får inte användas i andra syften än att bekämpa bedrägerier, korruption och annan olaglig verksamhet.”

III – Bestämmelserna om disciplinära förfaranden

- 9 I artikel 88 femte stycket i tjänsteföreskrifterna, i den lydelse som var tillämplig fram till och med den 30 april 2004, föreskrivs att om en tjänstemans handlingar som har föranlett inledandet av ett disciplinärt förfarande leder till åtal, ska ett slutligt beslut fattas först sedan avgörandet i den domstol som prövar fallet har vunnit laga kraft.
- 10 I artikel 25 i bilaga IX till tjänsteföreskrifterna återges bestämmelserna i artikel 88 femte stycket i tjänsteföreskrifterna, i den lydelse som var tillämplig fram till och med den 30 april 2004.
- 11 I artikel 1.1 i kommissionens beslut av den 28 april 2004 om allmänna genomförandebestämmelser om genomförande av administrativa utredningar och disciplinära förfaranden (nedan kallade de allmänna genomförandebestämmelserna om administrativa utredningar och disciplinära förfaranden), vilken i det avseendet återger kommissionens beslut K (2002) 540 av den 19 februari 2002, föreskrivs att det ska inrättas en utrednings- och disciplinbyrå (IDOC).
- 12 I artikel 2.1 och 2.2 i de allmänna genomförandebestämmelserna om administrativa utredningar och disciplinära förfaranden anges följande:

”1. IDOC ska utföra administrativa utredningar. I dessa bestämmelser avses med ’administrativa utredningar’ alla åtgärder som vidtas av den bemyndigade tjänstemannen i syfte att fastställa de faktiska omständigheterna och i förekommande fall avgöra huruvida det har skett ett åsidosättande av de skyldigheter som åligger kommissionens tjänstemän.

...

2. IDOC kan få i uppdrag att utföra andra utredningar som syftar till att kontrollera vissa faktiska omständigheter, särskilt inom ramen för artiklarna 24, 73 och 90 i tjänsteföreskrifterna.”

IV – Bestämmelserna om yrkessjukdomsförsäkring och olycksfallsförsäkring

13 I artikel 73.1 och 73.2 i tjänsteföreskrifterna föreskrivs följande:

”1. En tjänsteman är från den dag han tillträder tjänsten försäkrad mot yrkessjukdomar och olycksfall enligt de regler som fastställts genom överenskommelse mellan gemenskapernas institutioner efter yttrande från kommittén för tjänsteföreskrifterna. ...

2. De förmåner som utbetalas är följande:

a) ...

b) Vid total bestående invaliditet:

Utbetalning till tjänstemannen av ett engångsbelopp motsvarande åtta gånger hans årliga grundlön beräknad på månadslönerna under de 12 månader som föregått olycksfallet.

c) Vid partiell bestående invaliditet:

Utbetalning till tjänstemannen av en del av den ersättning som anges i b, beräknad på grundval av den skala som är fastställd i de regler som anges i punkt 1.

...”

14 Den 13 december 2005 antog gemenskapernas institutioner gemensamma regler om olycksfallsförsäkring och arbetssjukdomsförsäkring för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna, vilka trädde i kraft den 1 januari 2006 (nedan kallade försäkringsreglerna eller de nya försäkringsreglerna). Före detta datum var de gemensamma reglerna om olycksfallsförsäkring och yrkessjukdomsförsäkring för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna, senast ändrade den 18 juli 1997 (nedan kallade de gamla försäkringsreglerna), tillämpliga.

15 I artikel 30 i de nya försäkringsreglerna föreskrivs följande övergångsbestämmelser:

”[De gamla försäkringsreglerna] skall upphöra att gälla.

De skall dock fortsätta att gälla för de förslag till beslut som antagits i enlighet med artikel 20.1 före den 1 januari 2006 ...”

16 I artikel 2.1 i de nya försäkringsreglerna definieras ett olycksfall som varje plötslig händelse som vållar den försäkrade fysisk eller psykisk skada och som helt eller delvis förorsakats av yttre faktorer utan den drabbade personens egen förskyllan. I artikel 2.1 i de gamla försäkringsreglerna definieras ett olycksfall som varje plötslig, våldsam eller onormal händelse eller yttre faktor som påverkar tjänstemannens fysiska eller psykiska hälsa.

17 Enligt artikel 11.1 i de nya försäkringsreglerna ska graden av total eller partiell bestående invaliditet bedömas efter de fysiska eller psykiska skadorna enligt det europeiska tabellverket för medicinsk bedömning av nedsatt fysisk och psykisk funktionsförmåga, vilket bifogats dessa regler.

18 I artikel 11.2 i de nya försäkringsreglerna föreskrivs att om den försäkrade invalidiseras totalt och bestående till följd av ett olycksfall eller en arbetssjukdom, är den fysiska och psykiska skadan 100 procent, och det engångsbelopp som föreskrivs i artikel 73.2 b i tjänsteföreskrifterna ska betalas ut till den försäkrade. I artikel 11.3 i de nya försäkringsreglerna föreskrivs att om den försäkrade invalidiseras partiellt och bestående till följd av ett olycksfall eller en arbetssjukdom, ska det belopp

som avses i artikel 73.2 c i tjänsteföreskrifterna fastställas enligt procentskalorna i det europeiska tabellverket för bedömning av nedsatt fysisk och psykisk funktionsförmåga och betalas ut till den försäkrade.

- 19 I artikel 15 i de nya försäkringsreglerna föreskrivs att en tjänsteman som råkar ut för ett olycksfall eller dennes rättsinnehavare ska anmäla olycksfallet till förvaltningen vid den institution dit den försäkrade hör. Anmälan om olycksfallet bör innehålla detaljerade uppgifter om dag och tidpunkt, orsakerna till och omständigheterna kring olycksfallet samt namn på vittnen och eventuellt ansvarig tredje man. I ett bifogat läkarintyg ska skadornas art och troliga följder av olycksfallet anges. Anmälan ska göras inom tio arbetsdagar från den dag då olycksfallet inträffade. Denna bestämmelse återger i huvudsak artikel 16 i de gamla försäkringsreglerna.
- 20 Enligt artikel 16.1 första stycket första meningen i de nya försäkringsreglerna ska en tjänsteman som på grund av arbetssjukdom begär att dessa regler ska tillämpas göra en anmälan till förvaltningen inom rimlig tid efter sjukdomens utbrott eller dagen då den först diagnostiserades. Denna bestämmelse återger artikel 17.1 första stycket första meningen i de gamla försäkringsreglerna.
- 21 I artikel 16.2 i de nya försäkringsreglerna föreskrivs att förvaltningen ska inleda en undersökning för att samla in alla fakta för att fastställa sjukdomens art, dess samband med arbetet samt de förhållanden under vilka den uppkommit. Denna bestämmelse återger artikel 17.2 första stycket i de gamla försäkringsreglerna.
- 22 I artikel 18 i de nya försäkringsreglerna föreskrivs att beslut om att erkänna en händelse som olycksfall eller beslut om erkännande av en arbetssjukdom liksom fastställande av graden av bestående invaliditet ska fattas av tillsättningsmyndigheten enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 20 i samma regler, på grundval av de slutsatser som utfärdats av den eller de läkare som utsetts av institutionerna och, om den försäkrade kräver det, efter samråd med den läkarkommitté som föreskrivs i artikel 22 i försäkringsreglerna. Denna bestämmelse återger i huvudsak artikel 19 i de gamla försäkringsreglerna.
- 23 I artikel 20 i de nya försäkringsreglerna föreskrivs följande:
- ”1. Tillsättningsmyndigheten skall innan den fattar beslut med stöd av artikel 18 meddela den försäkrade eller dennes rättsinnehavare förslaget till beslut, åtföljt av slutsatserna från den eller de läkare som utsetts av institutionen. Den försäkrade eller dennes rättsinnehavare kan begära att få ta del av den fullständiga medicinska rapporten eller att den överlämnas till valfri läkare.
2. Den försäkrade eller dennes rättsinnehavare kan inom en tidsfrist på sextio dagar begära att den läkarkommitté som avses i artikel 22 avger sitt utlåtande. Begäran om utlåtande från läkarkommittén skall innehålla namnet på den läkare som företräder den försäkrade eller dennes rättsinnehavare samt denna läkares rapport där det anges på vilka punkter han dragit andra medicinska slutsatser än den eller de läkare som utsetts av institutionen med avseende på tillämpningen av dessa regler.
3. Om det vid utgången av denna tidsfrist inte har inkommit någon begäran om att höra läkarkommittén skall tillsättningsmyndigheten fatta beslut i enlighet med förslaget.”
- 24 Enligt artikel 21 i de gamla försäkringsreglerna kunde tjänstemannen begära att den fullständiga medicinska rapporten skulle överlämnas till den läkare som han hade valt. Till skillnad från artikel 20 i de nya försäkringsreglerna, föreskrevs det i artikel 21 i de gamla försäkringsreglerna däremot inte någon möjlighet för tjänstemannen att begära att direkt få ta del av den medicinska rapporten.
- 25 I artikel 22.1 i de nya försäkringsreglerna, vilken i huvudsak återger artikel 23.1 i de gamla försäkringsreglerna vad beträffar läkarkommitténs sammansättning, föreskrivs följande:

”1. Läkarkommittén skall bestå av tre läkare varav

- den första skall utses av den försäkrade eller dennes rättsinnehavare,
- den andra skall utses av tillsättningsmyndigheten,
- den tredje skall utses gemensamt av dessa två läkare.

...”

26 Slutligen föreskrivs följande i artikel 19.3 i de nya försäkringsreglerna:

”Beslutet om graden av invaliditet skall fattas efter det att den försäkrades skador slutligen har fastställts. Följdtillstånden efter arbetssjukdomen eller olycksfallet kan fastställas då dessa följdtilstånd stabiliserats eller besvären endast avtar mycket långsamt eller i ytterst begränsad omfattning. ...

Om graden av invaliditet efter avslutad medicinsk behandling ännu inte kan fastställas definitivt, skall det i utlåtandet från den eller de läkare som avses i artikel 18 eller i för[e]kommande fall rapporten från läkarkommittén enligt artikel 22 anges när den försäkrades ärende senast bör behandlas på nytt.”

V – Bestämmelserna om de förmåner som utbetalas vid invaliditet

A – Tjänsteföreskrifterna

27 I artikel 53 i tjänsteföreskrifterna föreskrivs att om invaliditetskommittén finner att tjänstemannen uppfyller de villkor som fastställs i artikel 78, ska han automatiskt pensioneras den sista dagen i den månad under vilken tillsättningsmyndigheten fastslår att tjänstemannen är permanent oförmögen att utföra sina uppgifter.

28 Enligt artikel 59.4 i tjänsteföreskrifterna kan tillsättningsmyndigheten hänskjuta fall där en tjänstemans sjukledighet överstiger 12 månader under en treårsperiod till invaliditetskommittén.

29 I artikel 78 första stycket i tjänsteföreskrifterna anges följande:

”En tjänsteman skall ... ha rätt till invaliditetsersättning vid total bestående invaliditet som hindrar honom att utföra de arbetsuppgifter som en tjänst i hans tjänstegrupp omfattar.”

30 Enligt artikel 78 tredje stycket i tjänsteföreskrifterna ska invaliditetsersättningen vara 70 procent av tjänstemannens senaste grundlön.

31 I artikel 78 fjärde stycket i tjänsteföreskrifterna föreskrivs att från invaliditetsersättningen ska avdrag göras för avgifter till pensionssystemet, beräknade på den ersättningen.

32 I artikel 78 femte stycket i tjänsteföreskrifterna föreskrivs att om invaliditeten beror på yrkessjukdom ska avgifterna till pensionssystemet betalas helt ur institutionens budget.

33 Artikel 13.1 i bilaga VIII till tjänsteföreskrifterna har följande lydelse:

”Om inte annat följer av bestämmelserna i artikel 1.1 skall en tjänsteman, som inte fyllt 65 år och som när som helst under den tid då han förvärfvar pensionsrättigheter av invaliditetskommittén bedöms lida av total bestående invaliditet som hindrar honom från att utföra sådana arbetsuppgifter som motsvarar en tjänst i hans tjänsteklass och som av dessa skäl är tvingad att tillfälligt upphöra med sin tjänstgöring vid gemenskaperna, ha rätt till en invaliditetsersättning enligt vad som föreskrivs i artikel 78 i tjänsteföreskrifterna, så länge hans oförmåga består.”

B – Tjänsteföreskrifterna, i den lydelse som var tillämplig fram till och med den 30 april 2004

34 Artikel 53 i tjänsteföreskrifterna, i den lydelse som var tillämplig fram till och med den 30 april 2004, är identisk med artikel 53 i tjänsteföreskrifterna.

35 I artikel 78 första stycket i tjänsteföreskrifterna, i den lydelse som var tillämplig fram till och med den 30 april 2004, föreskrivs följande:

”En tjänsteman skall ... ha rätt till invaliditetspension vid total bestående invaliditet som hindrar honom att utföra de arbetsuppgifter som en tjänst i hans tjänsteklass omfattar.”

36 I artikel 78 andra stycket i tjänsteföreskrifterna, i den lydelse som var tillämplig fram till och med den 30 april 2004, föreskrivs att om invaliditeten beror på yrkessjukdom, ska invaliditetspensionen uppgå till 70 procent av tjänstemannens grundlön.

37 I artikel 78 tredje stycket i tjänsteföreskrifterna, i den lydelse som var tillämplig fram till och med den 30 april 2004, föreskrivs att om invaliditeten beror på andra orsaker än dem som angetts i artikel 78 andra stycket, ska invaliditetspensionen vara lika med den avgångspension tjänstemannen skulle ha haft rätt till vid 65 års ålder om han stannat kvar i tjänsten till dess.

VI – Bestämmelserna om personalakten

38 Artikel 26 i tjänsteföreskrifterna har följande lydelse:

”En tjänstemans personalakt skall innehålla följande:

- a) Alla handlingar om hans administrativa ställning och alla utlåtanden om hans kompetens, prestationsförmåga och uppförande.
- b) Tjänstemannens eventuella synpunkter på dessa handlingar.

Handlingarna skall vara registrerade, numrerade och lagda i akter i löpande ordning; de handlingar som anges i punkt a får inte användas eller återopas av institutionen mot en tjänsteman om de inte meddelats honom innan de lades i akten.

När en handling meddelas en tjänsteman skall detta styrkas genom hans underskrift eller, i brist på detta, genom ett rekommenderat brev till den adress som tjänstemannen senast uppgett.

...

Det får endast finnas en personalakt för varje tjänsteman.

Tjänstemannen skall ha rätt att ta del av och kopiera handlingarna i sin akt, även efter det att han lämnat tjänsten.

Personalakten skall vara konfidentiell och får användas endast på administrationens kontor eller ett säkert datamedium. Den skall dock överlämnas till Europeiska [unionens] domstol om en talan som berör tjänstemannen väcks.”

39 Artikel 26a i tjänsteföreskrifterna har följande lydelse:

”Varje tjänsteman skall ha rätt att ta del av sin hälsojournal i enlighet med de bestämmelser som fastställts av institutionerna.”

VII – Bestämmelserna om allmänhetens tillgång till handlingar

- 40 I artikel 4.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, s. 43) anges följande:

”Institutionerna skall vägra att ge tillgång till en handling om ett utlämnande skulle undergräva skyddet för

— ...

— syftet med inspektioner, utredningar och revisioner,

om det inte föreligger ett övervägande allmänintresse av utlämnandet.”

Bakgrund till tvisten

- 41 Sökanden är en före detta tjänsteman i lönegrad AD 15. Han tillträdde som tjänsteman vid kommissionen år 1979 och innehade olika tjänster inom denna institution.
- 42 Från den 21 december 1995 till juli månad år 1997 var sökanden chef för kommissionsledamoten Édith Cressons kansli och efterträdde Herr Lamoureux på denna tjänst.
- 43 Eftersom förevarande tvist har sin grund i vissa omständigheter som ägde rum på Édith Cressons kansli under denna period, är det nödvändigt att kort erinra om dessa.

I – Omständigheterna kring ”Cresson-affären”

- 44 Édith Cresson var ledamot av kommissionen mellan den 24 januari 1995 och den 8 september 1999. Kommissionens ordförande var då Jacques Santer. Édith Cressons ansvarsområden inom kommissionen omfattade vetenskap, forskning och utveckling, mänskliga resurser, utbildning, yrkesutbildning och ungdomsfrågor samt Gemensamma forskningscentret (GFC).
- 45 När Édith Cresson tillträdde sitt ämbete hade hennes kansli redan utsetts. Hon uttryckte icke desto mindre en önskan om att rekrytera en nära bekant, René Berthelot, till kansliet som ”personlig rådgivare”. René Berthelot kunde på grund av att han vid tiden för omständigheterna var 66 år gammal inte rekryteras som tillfälligt anställd vid en kommissionsledamots kansli. Herr Lamoureux, som var chef för Édith Cressons kansli, hade för övrigt påpekat för henne att det med hänsyn till René Berthelots ålder inte enligt hans mening fanns några utsikter att denne skulle kunna anställas av kommissionen. Édith Cresson ville detta till trots anställa René Berthelot som personlig rådgivare och vände sig därför till den administrativa avdelningen för att man där skulle undersöka på vilka villkor René Berthelot skulle kunna rekryteras. René Berthelot anställdes till slut som gästforskare vid generaldirektoratet (GD) Forskning för att arbeta där från och med den 1 september 1995 för en inledande period av sex månader. Perioden förlängdes sedan till slutet av februari månad 1997. Från april månad år 1996 sänktes den månatliga ersättningen till René Berthelot i dennes egenskap av gästforskare med stöd av en bestämmelse om kumulationsförbud så att pension som han uppbar i Frankrike beaktades. Kort efter det att sänkningen hade skett utfärdades inom Édith Cressons kabinett 13 reseförordnanden som avsåg perioden från den 23 maj till den 21 juni 1996 i René Berthelots namn och denne erhöll därigenom ett belopp på cirka 6 900 euro. Från och med den 1 september 1996 placerades René Berthelot i en högre lönegrad och flyttades därmed upp från lönegrad II till lönegrad I för gästforskare. Hans månatliga ersättning som vid tidpunkten uppgick till 4 500 euro

höjdes därigenom med cirka 1 000 euro. När René Berthelots kontrakt med GD Forskning löpte ut den 1 mars 1997 erbjöds han ett nytt kontrakt som gästforskare för en period av ett år med upphörande vid utgången av februari månad år 1998, denna gång vid GFC.

- 46 Efter anklagelser från ledamöter i Europaparlamentet om att Édith Cresson hade gjort sig skyldig till favorisering genom att rekrytera och favorisera två av hennes bekanta, gjordes ett antal utredningar av olika organ.
- 47 En oberoende expertkommitté inrättades den 27 januari 1999 under parlamentets och kommissionens ledning för att upprätta en första rapport i syfte att fastställa i vilken utsträckning kommissionen, som organ eller genom en eller flera av kommissionsledamöterna enskilt, var ansvarig för den senaste tidens fall av bedrägeri, bristfällig förvaltning och nepotism som nämnts under diskussionerna i parlamentet. I sin rapport av den 15 mars 1999 drog kommittén särskilt den slutsatsen att det förelåg ett tydligt fall av favorisering i fråga om René Berthelot.
- 48 Kommissionen avgick kollektivt den 16 mars 1999, men fortsatte att fullgöra sina uppgifter till och med den 8 september 1999.
- 49 Den 20 juli 1999 inledde Olaf en intern utredning rörande René Berthelots anställningsvillkor i egenskap av gästforskare vid kommissionen. Olaf färdigställde sin rapport den 23 november 1999. I rapporten drogs slutsatsen att ”de rapporter och ... uppdrag som upprättats eller redovisats med René Berthelots namnteckning [kunde] betecknas som urkundsförfalskning och brukande av falsk urkund, och rapporten [skulle] därför ... överlämnas... till behöriga rättsliga myndigheter, i enlighet med artikel 10 i förordning nr 1073/99”.
- 50 Olafs rapport översändes till generaldirektören för GD Personal och administration, i syfte att eventuellt inleda disciplinära förfaranden, och till allmänna åklagaren i Bryssel (Belgien). Denna rapport ledde till att flera disciplinära förfaranden inleddes mot kommissionens tjänstemän och anställda. Vidare inleddes ett förfarande för återkrävande av de belopp som felaktigt hade utbetalats till René Berthelot. Något disciplinärt förfarande inleddes inte mot sökanden i detta skede.
- 51 GD Personal och administration och därefter IDOC, sedan den hade inrättats genom kommissionens beslut K (2002) 540 av den 19 februari 2002, genomförde ytterligare två utredningar angående René Berthelot, den ena avseende den roll som GD Forskning hade spelat och den andra avseende GFC:s inblandning. Den 22 februari 2002 lämnade IDOC en ytterligare administrativ utredningsrapport avseende den period då René Berthelot arbetat som gästforskare vid GD Forskning och vid GFC. I IDOC:s rapport drogs slutsatsen att ”den röda tråd som, enligt samtliga uppgifter och förklaringar som inhämtats under de ytterligare utredningarna, tyck[te]s ligga till grund för René Berthelots anställning vid kommissionen [var], av allt att döma, nödvändigheten av att avlöna vederbörande för den direkta assistans som Édith Cresson önskade få från honom i egenskap av personlig rådgivare”.
- 52 Den 21 januari 2003 beslutade kommissionsledamöternas kollegium att sända ett meddelande om anmärkningar till Édith Cresson i samband med ett eventuellt förfarande enligt artikel 213.2 EG och artikel 126.2 EA.
- 53 Den 18 mars 2003 väckte undersökningsdomaren V. vid Tribunal de première instance de Bruxelles åtal mot Édith Cresson, René Berthelot och åtta tjänstemän och anställda vid kommissionen, däribland sökanden, för urkundsförfalskning, brukande av falsk urkund, bedrägeri och intressekonflikt i ämbetet. Den 11 september 2003 biträdde kommissionen åtalet som målsägande vid den belgiska brottmålsdomstolen.
- 54 Chambre du conseil vid Tribunal de première instance de Bruxelles beslutade den 30 juni 2004, med hänsyn till allmänna åklagarens muntliga sakframställan och med hänvisning till dennes skriftliga sakframställan av den 3 februari 2004, att det inte längre fanns grund för åtal vid Tribunal

correctionnel (brottmålsdomstol). I beslutet konstaterades särskilt att det enligt handlingarna från förundersökningen inte rådde någon tvekan om att anklagelserna om urkundsförfalskning och bedrägeri kvarstod, men att det inte fanns något indicium som gjorde det möjligt att helt säkert inrikta sig på en av de personer som förundersökningen avsåg.

- 55 Den 7 oktober 2004 väckte kommissionen talan och yrkade att domstolen skulle fastställa att Édith Cresson hade gjort sig skyldig till favorisering eller åtminstone grov oaktsamhet varigenom hon åsidosatte sina förpliktelser enligt artikel 213 EG och artikel 126 EA, samt att domstolen till följd härav skulle besluta att Édith Cresson helt eller delvis skulle berövas rätten till pension eller andra förmåner i dess ställe.
- 56 I dom av den 11 juli 2006 i mål C-432/04, kommissionen mot Cresson (REG 2006, s. I-6387) (nedan kallad domen i målet kommissionen mot Cresson), slog domstolen fast att Édith Cresson hade åsidosatt de förpliktelser som följde med hennes ämbete som ledamot av kommissionen när det gällde rekryteringen av René Berthelot och dennes anställningsvillkor. Vad beträffar kommissionens yrkande om att Édith Cresson skulle berövas rätten till pension, fann dock domstolen att fastställandet av att hon hade åsidosatt sina förpliktelser i sig fick anses utgöra en lämplig sanktion och att hon följaktligen inte skulle ådömas någon sanktion.

II – Bakgrund såvitt avser sökanden

- 57 Sökanden var chef för Édith Cressons kansli från den 21 december 1995 till juli månad år 1997. I december månad år 1996 fick han en tjänst som chefsrådgivare vid GD Forskning, en tjänst som han hade ansökt om. Han ville nämligen lämna Édith Cressons kansli, på grund av det spända förhållandet mellan de båda sedan maj månad år 1996. Han lämnade dock faktiskt kansliet först i juli år 1997, på grund av att Édith Cresson godtog hans avskedsansökan först då, eftersom det saknades kandidater som kunde ersätta honom.
- 58 Den 15 september 1999 hördes sökanden informellt inom ramen för Olafs utredning. Den 17 november 1999 underrättades han om att en utredning hade inletts rörande honom. Han hördes formellt den 19 november 1999. I Olafs rapport av den 23 november 1999 nämndes, beträffande sökanden, att det, med hänsyn till delvis överensstämmande uppgifter från tjänstemän, troligen hade hållits ett möte i sökandens arbetsrum, under vilket man hade diskuterat möjligheten att placera René Berthelot i lönegrad I för gästforskare (punkt 4.2.2 i Olafs rapport). Något disciplinärt förfarande inleddes inte mot sökanden till följd av Olafs rapport.
- 59 Den 27 december 2000 sände det belgiska programföretaget Radio télévision belge francophone (RTBF) "Au nom de la loi", ett program med höga tittarsiffror. Ett av de ämnen som behandlades i programmet var "Cresson-affären". I ett kort inslag i programmet nämndes sökandens namn och det visades en filmsekvens med en handling som uppgavs vara protokollet från när sökanden hördes av Olaf.
- 60 Genom skrivelse av den 7 februari 2001 underrättade GD Personal och administration sökanden om kommissionens beslut att upphäva hans immunitet, till följd av en begäran härom riktad till institutionens ordförande den 18 december 2000 från V., undersökningsdomare vid Tribunal de première instance de Bruxelles.
- 61 I IDOC:s rapport av den 22 februari 2002 angavs det, beträffande sökanden, att bedömningen av uppgifterna från utredningen gav intrycket av att det hade hållits ett möte i sökandens arbetsrum mellan den 21 och den 29 november 1996, under vilket man hade diskuterat möjligheten att placera René Berthelot i lönegrad I för gästforskare (punkt 4.4 i IDOC:s rapport).

- 62 Den 18 mars 2003 (se ovan punkt 53) väcktes åtal mot sökanden för att han, själv eller tillsammans med andra, gjort sig skyldig till dels urkundsförfalskning, bland annat genom att ha upprättat eller låtit upprätta 13 reseförordnanden och 13 redovisningar för kostnader i samband med tjänsteresor och på var och en av dessa handlingar anbringat eller låtit anbringa uppgifter som inte överensstämde med verkligheten, dels bedrägeri, med avseende på ersättningen för de kostnader i samband med tjänsteresor som avses i ovannämnda åtalspunkt. Sökanden mottog den 7 april 2003 undersökningsdomarens skrivelse, vari han informerades om åtalet mot honom.
- 63 Efter att åtal hade väckts drabbades sökanden av en depression, vilken krävde flera arbetsavbrott.
- 64 Den 25 juli 2003 skickade sökanden en ”anmälan om olycksfall/yrkessjukdom” till kommissionen. Anmälan, vilken åtföljdes av en rapport från sökandens läkare, innehöll inte någon uttrycklig anklagelse om mobbning mot institutionen.
- 65 Den 31 juli 2003 bekräftade kommissionen att den mottagit sökandens anmälan av den 25 juli 2003 och underrättade honom om att en undersökning skulle göras för att fastställa sjukdomens art och orsak.
- 66 I september månad år 2003, en vecka efter det att sökanden åter hade trätt i tjänst efter en sjukledighet, ”stoppades” det forskningsprogram som han var ansvarig för på begäran av GD Personal och administration. Denna händelse medförde ett nytt arbetsavbrott för sökanden, vilket fortsatte fram till början av januari år 2004.
- 67 Generaldirektören för GD Forskning informerade den 16 januari 2004 muntligen sökanden om att tillsättningsmyndigheten avsåg att entlediga honom i tjänstens intresse, med tillämpning av artikel 50 i tjänsteföreskrifterna. Sökanden fick denna information bekräftad den 20 januari 2004 av kanslichefen för den kommissionsledamot som ansvarade för vetenskaplig forskning, men några vidare åtgärder vidtogs aldrig. Som en följd av detta tillkännagivande konstaterades att sökanden återigen hade drabbats av depression, vilket medförde ett nytt arbetsavbrott för sökanden, från den 22 januari 2004 till slutet av år 2004.
- 68 Den 16 januari 2004 beslutade den kommissionsledamot som ansvarade för personalfrågor och administrativa frågor och således för disciplinutredningar och disciplinären, Neil Kinnock, att i egenskap av tillsättningsmyndighet inleda ett disciplinärt förfarande mot sökanden och att vilandeförklara detta förfarande, med tillämpning av artikel 88 femte stycket i tjänsteföreskrifterna, i den lydelse som var tillämplig fram till och med den 30 april 2004, till dess att den belgiska brottmålsdomstolens dom vunnit laga kraft. I beslutet angavs att sökanden, förutom åtalet mot honom, klandrades för att ha haft en aktiv roll, i egenskap av chef för Édith Cressons kansli, vid den rättsstridiga placeringen av René Berthelot i lönegrad I för gästforskare vid GD Forskning, och vid den likaså rättsstridiga anställningen av René Berthelots som gästforskare vid GFC.
- 69 Allmänna åklagarens skriftliga sakframställan av den 3 februari 2004 (se ovan punkt 54) innehöll bland annat följande redogörelse rörande åtalet mot sökanden för urkundsförfalskning:
- ”Även om [sökanden] var chef för Édith Cressons kansli, finns det inte några uppgifter som uttryckligen eller underförstått avser honom. Det finns inte några materiella bevis, som till exempel en skrivelse eller en underskrift, som kan styrka att han deltog i gärningarna. Han har själv ingett uppgifter som visar att reseförordnandena var oriktiga, genom att uppge att den andre tilltalade (Berthelot) på tisdagen kom till Bryssel, i sällskap med Édith Cresson och i hennes bil, för att igen avresa till Châtellerault (Frankrike) på torsdagen, trots att dessa dagar exakt motsvarade datumen för tjänsteresor som gjordes i motsatt riktning ...”
- 70 Allmänna åklagarens skriftliga sakframställan avslutades med uppgiften att det inte fanns någon anklagelse mot sökanden vad beträffar åtalspunkterna avseende urkundsförfalskning och bedrägeri.

- 71 Genom skrivelse av den 25 maj 2004 underrättade chefen för kommissionens enhet "Läkartjänsten (Bryssel)" sökanden om att han, med hänsyn till sökandens sjukfrånvaro, avsåg att begära att tillsättningsmyndigheten skulle inleda ett invaliditetsförfarande avseende honom, och frågade huruvida sökanden hade några invändningar mot detta.
- 72 Genom skrivelse av den 23 juni 2004 svarade sökanden att han inte motsatte sig inledandet av ett sådant förfarande, på villkor att förfarandet endast grundade sig på artikel 78 femte stycket i tjänsteföreskrifterna, som bland annat avser det fall då invaliditeten beror på yrkessjukdom.
- 73 Den 29 juni 2004 svarade chefen för enheten "Läkartjänsten (Bryssel)" sökanden att han vederbörligen noterat sökandens skrivelse av den 23 juni 2004. Enhetschefen uppgav även att han var angelägen om att uppmärksamma sökanden på det faktum att det inte gick att ta invaliditetskommitténs slutsatser för givna, särskilt vad beträffar invaliditetens samband med arbetet, men att invaliditetskommittén skulle undersöka denna aspekt.
- 74 Den 13 juli 2004, efter den belgiska brottmålsdomstolens beslut av den 30 juni 2004 att det inte fanns grund för åtal mot sökanden och övriga personer (se ovan punkt 54), skickade kommissionen en skrivelse till sökanden med följande lydelse:
- "Som ni känner till har det disciplinära förfarande som avser er vilandeförklarats i avvaktan på ett beslut av [kommissionsledamöternas] kollegium rörande Édith Cressons ärende.
- ...
- När [beslutet av den belgiska brottmålsdomstolen] inte längre går att överklaga och nämnda beslut har analyserats av rättstjänsten, kommer samtliga frågor rörande Édith Cresson att bli föremål för beslut av [kommissionsledamöternas] kollegium. Direkt därefter kommer de övriga ärendena, däribland ert, att prövas på nytt med hänsyn till det beslut som fattats och på nytt underställas tillsättningsmyndigheten."
- 75 Genom beslut av den 20 juli 2004, vilket omedelbart trädde i kraft, ändrade tillsättningsmyndigheten sökandens tjänstplacering till den nyinrättade tjänsten som "chefsrådgivare med ansvar för ekonomiska frågor" hos generaldirektören för GD Forskning (nedan kallat beslutet om ändrad tjänstplacering). I det första stycket i beslutet återropades genomförandet av mobilitetspolitiken för högre tjänstemän och tjänstens intresse.
- 76 Den 14 oktober 2004 skickade sökanden ett klagomål till tillsättningsmyndigheten, vari beslutet om ändrad tjänstplacering ifrågasattes. Tillsättningsmyndigheten avlog klagomålet genom beslut av den 15 mars 2005. Sökanden väckte inte talan avseende sistnämnda beslut.
- 77 Den 22 oktober 2004 ingav sökanden, enligt artikel 90.1 i tjänsteföreskrifterna, en begäran om att det disciplinära förfarande som inletts mot honom skulle avslutas. Till stöd för begäran återropade sökanden bland annat den belgiska brottmålsdomstolens beslut att det inte fanns grund för åtal.
- 78 Den 25 oktober 2004 skickade sökanden en ny "anmälan om olycksfall i arbetet och/eller yrkessjukdom" till kommissionen, i vilken han hävdade att hans depression var resultatet av samtliga åtgärder som kommissionen hade vidtagit med avseende på honom, vilka visade på en önskan att skada och mobba honom.
- 79 Invaliditetskommittén lade fram sina slutsatser den 29 oktober 2004. I dessa angavs att sökanden led av total bestående invaliditet som hindrade honom från att utföra sådana arbetsuppgifter som motsvarar en tjänst i hans tjänsteklass. Det angavs även att invaliditetskommittén i detta skede inte hade tagit

ställning till huruvida det fanns ett samband mellan den konstaterade invaliditeten och sökandens yrkesverksamhet, ”i avvaktan på att relevanta uppgifter från de för ändamålet inrättade instanserna ska bli tillgängliga”.

- 80 Genom tillsättningsmyndighetens beslut av den 8 november 2004, vilket trädde i kraft den 30 november 2004, pensionerades sökanden automatiskt med stöd av artikel 53 i tjänsteföreskrifterna och beviljades en invaliditetsersättning som fastställdes i enlighet med artikel 78 tredje stycket i tjänsteföreskrifterna.
- 81 Den 25 november 2004 bekräftade kommissionen att den mottagit sökandens skrivelse av den 25 oktober 2004 och uppgav att det förfarande som hade inletts i juli år 2003, med tillämpning av artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, var nära att slutföras. Kommissionen informerade även sökanden om att, på grund av de anklagelser om mobbning som han hade framfört, begäran om att hans sjukdom skulle erkännas som en yrkessjukdom skulle överlämnas till IDOC, vilken – jämte Olaf – ensam har behörighet att göra administrativa utredningar.
- 82 Den 24 december 2004 skickade sökanden en skrivelse till kommissionen och bad den att ändra sitt beslut att ge IDOC i uppdrag att göra en utredning. Till stöd för sin begäran återopade sökanden dels det förhållandet att en sådan utredning endast skulle medföra att ett förfarande som redan hade pågått under nästan två år ytterligare drog ut på tiden, dels denna byrås bristande opartiskhet. I skrivelsen bad sökanden även att kommissionen skulle uppge, för det första, huruvida ett sådant beslut kunde bli föremål för ett klagomål enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna och, för det andra, huruvida kommissionen definitivt hade uteslutit möjligheten att han råkat ut för ett olycksfall i arbetet.
- 83 Genom skrivelse av den 4 februari 2005 svarade kommissionen sökanden att beslutet att överlämna hans ärende till IDOC inte gick att överklaga, och att kritiken rörande byråns opartiskhet inte kunde godtas. Kommissionen angav även att sökanden inte hade ingett en anmälan om olycksfall, eftersom han i sin anmälan av den 25 juli 2003 uttryckligen avsåg artikel 17 (som rör en anmälan om yrkessjukdom) i de gamla försäkringsreglerna, och inte artikel 16 i nämnda försäkringsregler (som avser en anmälan om olycksfall).
- 84 Genom beslut av den 28 februari 2005 avlog tillsättningsmyndigheten sökandens begäran av den 22 oktober 2004 om att det disciplinära förfarande som inletts mot honom skulle avslutas. Beslutet motiverades av det faktum att det disciplinära förfarandet och brottmålsförfarandet var fristående från varandra, och det förhållandet att det belgiska brottmålsförfarandet hade utmynnat i ett beslut om att det inte fanns grund för åtal innebar följaktligen inte att det disciplinära förfarandet skulle avslutas. Tillsättningsmyndigheten angav dessutom att det disciplinära förfarande som avsåg sökanden skulle fortsätta att vara vilande, på grund av det samband som förelåg mellan förfarandet och den talan som den 7 oktober 2004 väcktes vid domstolen mot Édith Cresson. Att det disciplinära förfarande som avsåg sökanden skulle fortsätta att vara vilande motiverades särskilt på följande sätt:

”[V]arje beslut i sak i ert ärende, oavsett om det rör sig om ett eventuellt beslut att avsluta förfarandet eller ett eventuellt beslut att fullfölja ärendet, skulle inte vara neutralt i förhållande till förfarandet mot Édith Cresson vid domstolen och skulle därför kunna betraktas som ett försök till otillbörlig påverkan.

Det ska visserligen beaktas att [det pågående förfarandet mot Édith Cresson vid domstolen] inte är av straffrättslig art, men det finns ändå anledning att tillämpa den rättspraxis som avser skälen för att vilandeförklara ett disciplinärt förfarande då åtal väcks, artikel 25 i bilaga IX till tjänsteföreskrifterna (... artikel 88 [femte stycket] i tjänsteföreskrifterna[, i den lydelse som var tillämplig fram till och med den 30 april 2004]). [Förstainstansrätten] har nämligen i det avseendet slagit fast att syftet med denna artikel även är att ’den berörda tjänstemannen, inom ramen för det straffrättsliga förfarandet mot vederbörande, inte ska försättas i en mindre fördelaktig situation än vad som hade kunnat vara fallet om förvaltningsmyndigheten inte hade fattat ett sådant beslut ...’ (dom av den 19 [mars] 1998 i mål T-74/96, Tzoanos mot kommissionen, REGP 1998, s. [I-A-129 och s.] II-343 ...).”

- 85 Genom skrivelse av den 24 mars 2005 ingav sökanden en tredje "anmälan om olycksfall i arbetet/yrkessjukdom".
- 86 Genom skrivelse av den 12 maj 2005 informerade kommissionen sökanden om att hans nya anmälan, vilken inte medförde några ändringar i sak, helt enkelt hade införts i hans akt. I skrivelsen angavs även att IDOC den 16 mars 2005 hade översänt ett "bidrag" till enheten för olycksfalls- och yrkessjukdomsförsäkring vid Byrån för löneadministration och individuella ersättningar (PMO) som gjorde det möjligt att avsluta den undersökning som inletts enligt artikel 17 i de gamla försäkringsreglerna (nedan kallat IDOC:s bidrag).
- 87 Genom skrivelse av den 19 maj 2005 begärde sökanden att IDOC:s bidrag skulle tillställas honom.
- 88 Den 20 maj 2005 ingav sökanden ett klagomål mot beslutet att inte avsluta det disciplinära förfarandet med anledning av hans begäran.
- 89 Genom skrivelse av den 9 juni 2005 nekade chefen för PMO:s enhet för olycksfalls- och yrkessjukdomsförsäkring att tillstålla sökanden en kopia av IDOC:s bidrag till den undersökning som inletts enligt artikel 17 i de gamla försäkringsreglerna. För att motivera denna vägran "tills nytt beslut fattas", åberopade han två skäl. För det första utgjorde bidraget en förberedande rättsakt som den läkare som utsetts av institutionen måste ha tillgång till, utan att riskera att ett utlämnande av denna rättsakt kunde föregripa slutsatsen i den rapport som läkaren hade i uppdrag att utarbeta. För det andra var undantaget i artikel 4.2 tredje strecksatsen i förordning nr 1049/2001 tillämpligt, vilket tillåter att institutionerna vägrar att ge tillgång till en handling om ett utlämnande skulle kunna undergräva skyddet för syftet med inspektioner, utredningar och revisioner.
- 90 Genom skrivelse daterad den 29 juni 2005 ingav sökanden, den 4 juli 2005, en begäran till tillsättningsmyndigheten om ersättning för samtliga skador som han orsakats till följd av olika fel som han hävdar att kommissionen begått.
- 91 Klagomålet av den 20 maj 2005 avslogs genom tillsättningsmyndighetens beslut av den 26 september 2005.
- 92 Begäran av den 29 juni 2005 avslogs genom tillsättningsmyndighetens beslut av den 10 november 2005. Den 23 januari 2006 ingav sökanden ett klagomål, som var daterat den 19 januari 2006, avseende sistnämnda beslut. Klagomålet bemöttes med ett tyst avslag, med tillämpning av artikel 90.2 andra stycket i tjänsteföreskrifterna.
- 93 Den 16 december 2005, efter beslutet av den 26 september 2005 att avslå hans klagomål av den 20 maj 2005 (se ovan punkterna 88 och 91), väckte sökanden den talan som registrerats under målnummer F-124/05.
- 94 Domen i målet kommissionen mot Cresson avkunnades den 11 juli 2006.
- 95 Den 10 augusti 2006, efter det tysta avslaget på hans klagomål av den 19 januari 2006 (se ovan punkt 92), väckte sökanden den talan som registrerats under målnummer F-96/06.
- 96 Den 16 oktober 2006 underrättade kommissionens vice ordförande Siim Kallas sökanden om att han, efter en noggrann genomgång av domen i målet kommissionen mot Cresson, hade beslutat att avsluta det disciplinära förfarande som avsåg sökanden.
- 97 Den 16 mars 2007 delgav kommissionen sökanden ett förslag till beslut om att inte erkänna sökandens sjukdom som en yrkessjukdom, på grundval av de slutsatser som den läkare som utsetts av institutionen kommit fram till.

- 98 Den 3 maj 2007 begärde sökanden att den läkarkommitté som föreskrivs i artikel 22 i försäkringsreglerna skulle tillsättas.
- 99 Den 5 december 2007 avgav läkarkommittén sin rapport, i vilken kommittén enhälligt erkände sökandens sjukdom som en yrkessjukdom. Slutsatserna i läkarkommitténs rapport hade följande lydelse:
1. Som en följd av den psykologiska chock som sökanden drabbades av inom ramen för sin yrkesverksamhet den [7 april] 2003, har [sökanden] från och med den 10 april 2003 och i vart fall fram till och med den 31 augusti 2003 tillfälligt varit helt arbetsoförmögen.
  2. Därefter försökte [sökanden] att återuppta arbetet vid två kortvariga tillfällen, men utan framgång, vilket åter resulterade i en total tillfällig arbetsoförmåga som klart har samband med det ursprungliga sjukdomsförloppet.
  3. Då detta medicinska utlåtande färdigställs, är [sökanden] fortfarande tillfälligt helt arbetsoförmögen och hans tillstånd tycks inte kunna fastställas.
  4. [Sökanden] bör undersökas på nytt inom cirka två år, på begäran av den part som först gör en framställan.
- ...”
- 100 I avsnittet ”diskussion” i läkarkommitténs rapport angavs särskilt följande:
- ”Under dessa omständigheter anser läkarkommittén enhälligt att [sökandens] psykologiska tillstånd ska anses fortfarande vara under förändring och att hans tillstånd således inte kan fastställas i nuskedet.
- Med hänsyn till dessa olika omständigheter anser läkarkommittén enhälligt att det är motiverat att [sökanden] ska anses som arbetsoförmögen till mer än 66 procent från och med den [18 mars] 2003.”
- 101 Den 28 mars 2008 skickade chefen för PMO:s enhet för olycksfalls- och yrkessjukdomsförsäkring en skrivelse till sökanden, i vilken han angav att det, med hänsyn till läkarkommitténs rapport av den 5 december 2007, var möjligt att erkänna sökandens sjukdom som en yrkessjukdom. Till skrivelsen bifogades läkarkommitténs rapport av den 5 december 2007.
- 102 Den 8 april 2008 skickade sökanden en skrivelse till chefen för PMO:s enhet för olycksfalls- och yrkessjukdomsförsäkring och begärde att han utan dröjsmål skulle fatta beslut om att tillämpa artikel 73.2 b i tjänsteföreskrifterna.
- 103 Den 28 april 2008 svarade chefen för PMO:s enhet för olycksfalls- och yrkessjukdomsförsäkring sökanden att eftersom det i läkarkommitténs rapport av den 5 december 2007 angavs att sökandens tillstånd ännu inte gick att ”fastställa” och att han skulle undersökas på nytt inom cirka två år, var det omöjligt för honom att i detta skede fatta beslut om att tillämpa artikel 73.2 b i tjänsteföreskrifterna.
- 104 Den 9 juni 2008 sammanträdde invaliditetskommittén på nytt. Med hänsyn till läkarkommitténs rapport av den 5 december 2007 drog invaliditetskommittén slutsatsen att sökandens invaliditet hade orsakats av en yrkessjukdom.
- 105 Genom beslut av den 16 juni 2008, vilket upphävde och ersatte beslutet av den 8 november 2004, beslutade tillsättningsmyndigheten, med hänsyn till invaliditetskommitténs slutsatser av den 9 juni 2008, att tillerkänna sökanden en invaliditetsersättning som skulle fastställas i enlighet med bestämmelserna i artikel 78 femte stycket i tjänsteföreskrifterna, med verkan från den dag då han pensionerades på grund av invaliditet, det vill säga från och med den 30 november 2004.

106 Den 18 februari 2009 väckte sökanden en tredje talan vid persondomstolen, vilken registrerades under målnummer F-12/09, A mot kommissionen, och yrkade bland annat att personaldomstolen skulle dels ogiltigförklara kommissionens beslut av den 28 april 2008 att inte ta ställning till artikel 73.2 b i tjänsteföreskrifterna, dels förplikta kommissionen att ersätta den skada som han orsakats till följd av en rad fel som han anser att kommissionen begått vid handläggningen av förfarandet för att erkänna hans sjukdom som en yrkessjukdom.

Förfarandet

I – Förfarandet i mål F-124/05, innan målet förenades med mål F-96/06

- 107 Genom särskild handling, som inkom till personaldomstolens kansli den 12 april 2006, framställde kommissionen en invändning om rättegångshinder avseende talan i målet, med stöd av artikel 114.1 i Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts rättegångsregler, vilka gäller i tillämpliga delar vid personaldomstolen, enligt artikel 3.4 i rådets beslut 2004/752/EG, Euratom av den 2 november 2004 om upprättande av Europeiska unionens personaldomstol (EUT L 333, s. 7), till dess att personaldomstolens rättegångsregler träder i kraft.
- 108 Genom handling som inkom per telefax till personaldomstolens kansli den 12 maj 2006 (originalet inkom den 18 maj 2006) ingav sökanden ett yttrande avseende denna invändning om rättegångshinder.
- 109 Genom beslut av den 29 juni 2006 förordnade personaldomstolen att beslut i frågan om invändningen om rättegångshinder skulle anstå till den slutliga domen, i enlighet med artikel 114.4 första stycket i förstainstansrättens rättegångsregler.
- 110 Efter beslutet att avsluta det disciplinära förfarande som avsåg sökanden ingav kommissionen, genom särskild handling som inkom per telefax till personaldomstolens kansli den 18 oktober 2006 (originalet inkom den 19 oktober 2006), en begäran om att det skulle fastställas att det saknas anledning att döma i saken, med stöd av artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler.
- 111 Genom handling som inkom per telefax till personaldomstolens kansli den 2 november 2006 (originalet inkom den 6 november 2006) ingav sökanden ett yttrande avseende sistnämnda begäran.
- 112 Genom beslut av den 22 november 2006 förordnade personaldomstolen att beslut i frågan om begäran om fastställande av att det saknas anledning att döma i saken skulle anstå till den slutliga domen, i enlighet med artikel 114.4 första stycket i förstainstansrättens rättegångsregler.
- 113 Kommissionen ingav sitt svaromål den 8 januari 2007 per telefax (originalet inkom den 11 januari 2007).
- 114 Den 27 mars 2007 beslutade personaldomstolen, på gemensam begäran av parterna, att vilandeförklara förfarandet till dess att det förfarande som sökanden inlett enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna avslutats eller senast fram till och med den 30 juni 2007, med stöd av artikel 77 c i förstainstansrättens rättegångsregler. Genom beslut av den 24 juli 2007 och den 26 oktober 2007 vilandeförklarades förfarandet på nytt med stöd av samma artikel, på gemensam begäran av parterna, till dess att det förfarande som sökanden inlett enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna avslutats eller senast fram till och med den 31 oktober 2007 respektive den 1 mars 2008.
- 115 Som en åtgärd för processledning anmodade personaldomstolen parterna att besvara skriftliga frågor och att inge ett antal handlingar. Parterna efterkom personaldomstolens begäran inom fastställda frister.

116 Den 9 juli 2008 beslutade personaldomstolen att hänskjuta målet till avgörande i plenum.

II – Förfarandet i mål F-96/06, innan målet förenades med mål F-124/05

117 Kommissionen ingav sitt svaromål den 20 november 2006 per telefax (originalet inkom den 22 november 2006).

118 Den 27 mars 2007 beslutade personaldomstolen, på gemensam begäran av parterna, att vilandeförklara förfarandet till dess att det förfarande som sökanden inlett enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna avslutats eller senast fram till och med den 30 juni 2007, med stöd av artikel 77 c i förstainstansrättens rättegångsregler. Genom beslut av den 24 juli 2007 och den 26 oktober 2007 vilandeförklarades förfarandet på nytt med stöd av samma artikel, på gemensam begäran av parterna, till dess att det förfarande som sökanden inlett enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna avslutats eller senast fram till och med den 31 oktober 2007 respektive den 1 mars 2008.

119 Som en åtgärd för processledning anmodade personaldomstolen parterna att besvara skriftliga frågor och att inge ett antal handlingar. Parterna efterkom personaldomstolens begäran inom fastställda frister.

120 Den 9 juli 2008 beslutade personaldomstolen att hänskjuta målet till avgörande i plenum.

III – Förfarandet i de förenade målen F-124/05 och F-96/06

121 Personaldomstolens ordförande beslutade den 22 januari 2009 att förena målen F-124/05 och F-96/06 vad gäller det muntliga förfarandet och det slutliga avgörandet, i enlighet med artikel 46 i rättegångsreglerna.

122 Som en åtgärd för processledning anmodade personaldomstolen parterna att besvara skriftliga frågor och att inge ett antal handlingar. Parterna efterkom personaldomstolens begäran inom fastställda frister.

Parternas yrkanden

I – I mål F-124/05

123 Sökanden har yrkat att personaldomstolen ska

- ogiltigförklara beslutet att inte avsluta det disciplinära förfarandet,
- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 26 september 2005 att avslå hans klagomål av den 20 maj 2005,
- förklara att sökandens begäran av den 22 oktober 2004 kan tas upp till sakprövning och ska bifallas,
- förklara kommissionen ansvarig för de fel som den begått genom att fatta beslutet att inte avsluta det disciplinära förfarandet och beslutet av den 26 september 2005,
- förplikta kommissionen att till sökanden och hans familj utge 3 163 602 euro,

- förordna att sökandens identitet ska utelämnas i samtliga publikationer som avser förevarande mål, med tillämpning av artikel 17.4 i instruktionen för justitiesekreteraren vid förstainstansrätten av den 3 maj 1994, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

124 Kommissionen har yrkat att personaldomstolen ska

- i första hand slå fast att det saknas anledning att döma i saken,
- i andra hand avvisa talan,
- i tredje hand ogilla talan, och
- i första hand besluta om rättegångskostnaderna i enlighet med gällande rätt, och i andra förklara att beslut i fråga om rättegångskostnader kommer att meddelas i samband med avgörandet i mål F-96/06.

II – I mål F-96/06

125 Sökanden har yrkat att personaldomstolen ska

- förklara kommissionen ansvarig för de fel som den begått,
- förplikta kommissionen att till sökanden och hans familj utge 3 163 602 euro,
- förordna att sökandens identitet ska utelämnas i samtliga publikationer som avser förevarande mål, med tillämpning av artikel 17.4 i instruktionen för justitiesekreteraren vid förstainstansrätten av den 3 maj 1994, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

126 Kommissionen har yrkat att personaldomstolen ska

- delvis avvisa talan eller i vart fall ogilla den, och
- besluta om rättegångskostnaderna i enlighet med gällande rätt.

Rättslig bedömning

I – Talan i mål F-124/05

127 Personaldomstolen ska först undersöka kommissionens begäran om att det ska fastställas att det saknas anledning att döma i saken.

A – Parternas argument

128 Till stöd för sin begäran om att det ska fastställas att det saknas anledning att döma i saken har kommissionen anfört två argument. För det första anser kommissionen att sökanden inte längre har något intresse av att yrka att beslutet att inte avsluta det disciplinära förfarandet ska ogiltigförklaras,

på grund av tillsättningsmyndighetens beslut av den 16 oktober 2006 varigenom nämnda förfarande avslutades, som en följd av domen i målet kommissionen mot Cresson. För det andra är skadeståndsyrkandet i mål F-124/05 i huvudsak identiskt med skadeståndsyrkandet i mål F-96/06.

- 129 Sökanden har angett att han inte bestrider att talan inte längre har något föremål vad beträffar yrkandet om ogiltigförklaring av beslutet att inte avsluta det disciplinära förfarandet. Han anser däremot att hans skadeståndsyrkande fortfarande är helt relevant. Eftersom talan i mål F-124/05 väcktes före talan i mål F-96/06, anser sökanden att personaldomstolen först ska avgöra det första målet, och därefter beakta sitt avgörande i det andra målet.

B – Personaldomstolens bedömning

- 130 Sökandens begäran av den 22 oktober 2004 syftade till att det disciplinära förfarande som avsåg honom skulle avslutas. Genom beslut av den 16 oktober 2006 avslutade tillsättningsmyndigheten detta förfarande. Sistnämnda beslut gav således sökanden det resultat som han önskade uppnå.
- 131 Vidare har sökanden själv medgett att yrkandet om ogiltigförklaring inte längre har något föremål, till följd av kommissionens beslut att avsluta det disciplinära förfarande som inletts mot honom. Ett sådant medgivande kan tolkas som om sökanden har återkallat yrkandet.
- 132 Av det ovan anförda följer att det saknas anledning att pröva yrkandet om ogiltigförklaring.
- 133 Skadeståndsyrkandet har däremot fortfarande ett föremål.
- 134 Det ska för det första konstateras att den åttonde anmärkningen i den talan som registrerats under målnummer F-96/06 hänvisar till samtliga grunder som åberopats i den talan som registrerats under målnummer F-124/05. För det andra är yrkandet i den talan som registrerats under målnummer F-96/06 identiskt med skadeståndsyrkandet i den talan som registrerats under målnummer F-124/05.
- 135 Det ska vidare erinras om att när en talan avser samma parter, samma föremål och samma grunder som en talan som väckts tidigare, ska den förstnämnda talan avvisas enligt fast rättspraxis (domstolens dom av den 17 maj 1973 i de förenade målen 58/72 och 75/72, Perinciolo mot rådet, REG 1973, s. 511, punkterna 3–5, av den 19 september 1985 i de förenade målen 172/83 och 226/83, Hoogovens Groep mot kommissionen, REG 1985, s. 2831, punkt 9, och av den 22 september 1988 i de förenade målen 358/85 och 51/86, Frankrike mot parlamentet, REG 1988, s. 4821, punkt 12, svensk specialutgåva, volym 9, s. 607, och personaldomstolens beslut av den 19 september 2006 i mål F-22/06, Vienne m.fl. mot parlamentet, REGP 2006, s. I-A-1-101 och II-A-1-377, punkt 12).
- 136 Trots det faktum att talan i mål F-124/05 registrerades före talan i mål F-96/06, och med beaktande av att målen F-124/05 och F-96/06 har förenats vad gäller det muntliga förfarandet och det slutliga avgörandet, anser personaldomstolen att det, för att tillgodose kravet på en god rättskipning, är lämpligare att inte pröva sökandens skadeståndsyrkande inom ramen för den talan som registrerats under målnummer F-124/05, utan att pröva det inom ramen för den talan som registrerats under målnummer F-96/06.
- 137 Följaktligen ska kommissionens begäran om att det ska fastställas att det saknas anledning att döma i saken bifallas i sin helhet.

II – *Talan i mål F-96/06*

A – *Upptagande till sakprövning*

1. Parternas argument

- 138 Vid förhandlingen gjorde kommissionen gällande att skadeståndstalan väckts för tidigt och därför ska avvisas, på grund av det förfarande som sökanden inlett i syfte att hans sjukdom ska erkännas som en yrkessjukdom. Kommissionen har åberopat förstainstansrättens dom av den 15 december 1999 i mål T-300/97, Latino mot kommissionen (REGP 1999, s. I-A-259 och II-1263), punkterna 94 och 95, i vilken det slogs fast att en tjänstemans yrkande om ersättning för den ideella skada som följde av hans yrkessjukdom hade framställts för tidigt, på grund av att det, i det skede då talan hade väckts, inte var möjligt att bedöma huruvida den ersättning enligt tjänsteföreskrifterna som tjänstemannen kunde göra anspråk på var lämplig. Kommissionen har i detta fall påpekat att det i läkarkommitténs rapport anges att det inte är möjligt att avgöra sökandens invaliditetsgrad, eftersom hans hälsotillstånd inte kan fastställas, och att hans fall skulle prövas på nytt ungefär två år senare. Enligt kommissionen är det omöjligt att veta vilket belopp sökanden skulle kunna erhålla enligt artikel 73.2 i tjänsteföreskrifterna, innan man vet resultatet av denna nya prövning. Denna information är absolut nödvändig för att personaldomstolen ska kunna avgöra huruvida den ersättning som sökanden erhåller enligt denna bestämmelse utgör tillräcklig ersättning för hans skada.
- 139 Sökanden har genmält att det inte är nödvändigt att läkarkommittén fastställer en invaliditetsgrad för att tillsättningsmyndigheten ska kunna fatta ett beslut enligt artikel 73.2 i tjänsteföreskrifterna. I artikel 11.2 i de nya försäkringsreglerna föreskrivs nämligen att om den försäkrade invalidiseras totalt och bestående till följd av ett olycksfall eller en arbetssjukdom, är den fysiska och psykiska skadan 100 procent och det engångsbelopp som föreskrivs i artikel 73.2 b i tjänsteföreskrifterna ska betalas ut till den försäkrade. Den 29 oktober 2004 konstaterade invaliditetskommittén att sökanden led av total och bestående invaliditet.
- 140 Sökanden har dessutom gjort gällande att förstainstansrätten, i dom av den 10 december 2008 i mål T-57/99, Nardone mot kommissionen (REGP 2008, s. I-A-2-83 och II-A-2-505), har slagit fast att den regel som följer av domen i det ovannämnda målet Latino mot kommissionen, enligt vilken eventuellt skadestånd för fel i tjänsten endast utgör ett komplement till reglerna i tjänsteföreskrifterna och endast aktualiseras om de belopp som erhålls med stöd av dessa regler kan anses otillräckliga, inte är systematiskt tillämplig. Sökanden anser att den lösning som valdes i domen i det ovannämnda målet Nardone mot kommissionen ska tillämpas i hans fall, eftersom den omotiverade förlängningen av det förfarande som inletts enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna medför att den situation av osäkerhet som han befinner sig i sedan flera år blir bestående och hindrar att hans hälsotillstånd kan fastställas. Kommissionen vägrar att utge ersättning till honom så länge hans hälsotillstånd inte har fastställts. Sökanden anser att kommissionen därigenom har stängt in honom i en "ond cirkel", en "helvetesspiral", som endast personaldomstolen skulle kunna sätta stopp för genom att förplikta institutionen att omedelbart utge ersättning till sökanden.
- 141 Kommissionen har bemött detta argument med att hävda att sådana särskilda omständigheter som föranledde domen i det ovannämnda målet Nardone mot kommissionen inte föreligger i förevarande fall.

2. Personaldomstolens bedömning

- 142 Personaldomstolen påpekar inledningsvis att kommissionen i sitt svaromål i mål F-96/06 inte gjorde gällande att talan väckts för tidigt och därför ska avvisas, utan den åberopade detta argument först i sitt svaromål i mål F-124/05, genom att uppge att detta argument även gällde talan i mål F-96/06, och

därefter i en skrivelse av den 25 februari 2008 som ingavs som svar på en åtgärd för processledning som personaldomstolen förordnade om rörande de båda målen, och slutligen vid den förhandling som var gemensam för de båda målen.

- 143 Det förhållandet att kommissionen inte framställde denna invändning om rättegångshinder i sitt svaromål i mål F-96/06 hindrar dock inte att personaldomstolen prövar denna invändning, med hänsyn till att sakprövningsförutsättningarna för en talan som väckts enligt artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna hör till tvingande rätt (förstainstansrättens dom av den 18 december 2008 i de förenade målen T-90/07 P och T-99/07 P, Belgien och kommissionen mot Genette, REG 2008, s. II-3859, punkt 87 och där angiven rättspraxis). I förevarande mål ska det även beaktas att de båda målen har förenats (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 18 mars 1980 i de förenade målen 26/79 och 86/79, Forges de Thy-Marcinelle och Monceau mot kommissionen, REG 1980, s. 1083, punkt 4), och det förhållandet att parterna har kunnat diskutera denna fråga på ett kontradiktoriskt sätt vid den förhandling som var gemensam för de båda målen.
- 144 De skador som sökanden har åberopat i detta fall avser inte bara den skadliga inverkan på hans hälsa och kan således inte a priori anses kunna komma att helt ersättas inom ramen för förfarandet för erkännande av hans sjukdom som en yrkessjukdom. Vissa av sökandens anmärkningar avser situationer som kan vålla en tjänsteman ideell skada, även om det inte uppstår en yrkessjukdom.
- 145 I synnerhet kan de många åsidosättanden av rätten till försvar som sökanden har påtalat ha vållat honom en ideell skada som är skild från den skadliga inverkan på hans hälsa och som därför inte kan ersättas genom det engångsbelopp som föreskrivs i artikel 73 i tjänsteföreskrifterna.
- 146 Sökanden har även särskilt yrkat ersättning för den ideella skada som han orsakats på grund av att det disciplinära förfarande som inleddes mot honom tog orimligt lång tid i anspråk.
- 147 Personaldomstolen konstaterar i det avseendet att ett disciplinärt förfarande innebär för alla tjänstemän en situation av osäkerhet om den yrkesmässiga framtiden, vilket med nödvändighet orsakar tjänstemannen viss stress och oro. Om denna osäkerhet kvarstår under alltför lång tid, ökar tjänstemannens stress och oro så till den grad att det inte längre är försvarbart. Att ett disciplinärt förfarande tagit alltför lång tid i anspråk ska således anses tyda på att den berörda personen har orsakats ideell skada.
- 148 Individer kan reagera olika inför en sådan situation av allvarlig osäkerhet som kvarstår under en orimligt lång tid, till exempel med hänsyn till deras eventuella psykologiska skörhet. Att ett disciplinärt förfarande tar orimligt lång tid i anspråk kan således medföra psykiskt lidande eller, i de allvarligaste fallen, uppkomst av en verklig psykisk sjukdom eller försämring av en redan befintlig psykisk sjukdom.
- 149 Vad särskilt beträffar den ideella skada som kan orsakas på grund av att ett disciplinärt förfarande tar orimligt lång tid i anspråk, ska det göras åtskillnad mellan, å ena sidan, den ideella skada som varje tjänsteman eller anställd orsakas, oberoende av en eventuell sjukdom, och, å andra sidan, den skada som orsakas genom en eventuell psykisk sjukdom – eller av att en sådan sjukdom förvärras – som har uppkommit på grund av att förfarandet har tagit orimligt lång tid i anspråk (se analogt personaldomstolens dom av den 2 maj 2007 i mål F-23/05, Giraudy mot kommissionen, REGP 2007, s. I-A-1-121 och II-A-1-657, punkterna 197–202).
- 150 Ett skadeståndsyrkande som syftar till att ersätta den första typen av skada kan således tas upp till sakprövning oavsett hur ett eventuellt förfarande som inletts av tjänstemannen enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna har framskridit.

- 151 Enligt rättspraxis kan däremot i regel en tjänstemans skadeståndsyrkande som syftar till att ersätta den ekonomiska och ideella skada som tjänstemannen har orsakats av en yrkessjukdom inte tas upp till sakprövning så länge det förfarande som inletts enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna inte har avslutats.
- 152 I de bestämmelser som antagits för att genomföra artikel 73 i tjänsteföreskrifterna föreskrivs att ett engångsbelopp ska betalas ut vid olycksfall eller yrkessjukdom, utan att det är nödvändigt för den berörda tjänstemannen att visa att institutionen begått något fel. Det framgår även av rättspraxis att det endast är när den ordning som införts genom tjänsteföreskrifterna inte medger en lämplig ersättning för den skada som inträffat som tjänstemannen har rätt att göra anspråk på ytterligare ersättning (domstolens dom av den 8 oktober 1986 i de förenade målen 169/83 och 136/84, Leussink mot kommissionen, REG 1986, s. 2801, punkt 13, och av den 9 september 1999 i mål C-257/98 P, Lucaccioni mot kommissionen, REG 1999, s. I-5251, punkt 22, förstainstansrättens dom av den 14 maj 1998 i mål T-165/95, Lucaccioni mot kommissionen, REGP 1998, s. I-A-203 och II-627, punkt 71, och domen i det ovannämnda målet Latino mot kommissionen, punkt 94).
- 153 Följaktligen har det slagits fast att en ansökan genom vilken en tjänsteman yrkade ersättning för den skada han påstod sig ha lidit på grund av sin yrkessjukdom, vilken ingavs innan det förfarande som inletts enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna hade avslutats, ingavs för tidigt, eftersom det vid den tidpunkt då talan väcktes inte var möjligt att bedöma huruvida den ersättning som den berörda personen kunde göra anspråk på enligt tjänsteföreskrifterna var lämplig (domen i det ovannämnda målet Latino mot kommissionen, punkterna 94 och 95).
- 154 I en senare dom har dock förstainstansrätten slagit fast att det förhållandet att det medicinska förfarandet inte hade avslutats inte systematiskt kunde leda till slutsatsen att ett yrkande om skadestånd för ett fel i tjänsten som institutionen påstås ha begått har framställts för tidigt (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Nardone mot kommissionen, punkt 56). I den domen anges nämligen att även om det normalt sett går snabbare och är mindre betungande för en tjänsteman att i förekommande fall visa att vederbörande har rätt till ett engångsbelopp enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna än att visa att de erforderliga villkoren för att gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar ska uppkomma är uppfyllda, är så inte alltid fallet (domen i det ovannämnda målet Nardone mot kommissionen, punkt 56). Det var med hänsyn till principen om processekonomi, en princip som kräver att det görs en avvägning mellan de olika faktorer som föreligger i varje enskilt fall, som förstainstansrätten, i domen i det ovannämnda målet Latino mot kommissionen, uppställde som krav att den möjlighet till ersättning enligt tjänsteföreskrifterna som föreskrivs i artikel 73 i tjänsteföreskrifterna ska vara uttömd för att en skadeståndstalan enligt de allmänna skadeståndsreglerna ska kunna tas upp till sakprövning (domen i det ovannämnda målet Nardone mot kommissionen, punkt 56).
- 155 Det kan i det avseendet preciseras att vid fastställandet och bedömningen av en skada som följer av en yrkessjukdom ska det förfarande som föreskrivs för genomförandet av artikel 73 i tjänsteföreskrifterna betraktas som speciallag i förhållande till de allmänna reglerna om utomobligatoriskt skadeståndsansvar (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Giraudy mot kommissionen, punkterna 193–196).
- 156 I de flesta fall krävs ett medicinskt expertutlåtande för att fastställa huruvida det föreligger ett orsakssamband mellan villkoren för tjänsteutövningen och den åberopade skadan samt för att bedöma denna skada, vilket gör att det skulle vara meningslöst eller rent av omöjligt för unionsdomstolen att fastställa nämnda orsakssamband och skada innan det förfarande som inletts enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna har avslutats.
- 157 Så är fallet i förevarande mål, varför den lösning som valdes i domen i det ovannämnda målet Nardone mot kommissionen inte ska tillämpas.

- 158 Denna lösning föranleddes av processekonomiska skäl, med hänsyn till ”de särskilda omständigheter som känneteckna[de] [det] målet” (domen i det ovannämnda målet Nardone mot kommissionen, punkt 57). I det målet krävdes nämligen inte något medicinskt expertutlåtande för att bedöma den ideella skada som Albert Nardone hade vållats och som berodde på att han hade arbetat i en dammig och hälsovådlig miljö (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Nardone mot kommissionen, punkterna 98–123).
- 159 I förevarande mål krävs det däremot ett medicinskt expertutlåtande för att fastställa omfattningen av den fysiska och psykiska skada som kan hänföras till villkoren för utövandet av sökandens yrkesverksamhet.
- 160 Vidare tycks det förfarande som sökanden inlett enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna vara nära att slutföras, såsom kommissionen påpekade vid förhandlingen. I läkarkommitténs rapport av den 5 december 2007 anges nämligen att sökanden bör undersökas på nytt inom cirka två år, på begäran av den part som först gör en framställan.
- 161 Dessutom ska det erinras om att det i artikel 19.3 andra stycket i försäkringsreglerna föreskrivs att om graden av invaliditet efter avslutad medicinsk behandling ännu inte kan fastställas definitivt, ska det i rapporten från läkarkommittén anges när den försäkrades ärende senast bör behandlas på nytt. Det är dock nödvändigt att tolka denna bestämmelse restriktivt. Om det var möjligt för läkarkommittén att vid flera tillfällen senarelägga det datum då den försäkrades ärende bör behandlas på nytt, skulle nämligen vissa försäkrade aldrig få utbetalt det engångsbelopp som föreskrivs i artikel 73 i tjänsteföreskrifterna under sin livstid. Vidare skulle en extensiv tolkning av denna bestämmelse strida mot begreppet fastställande, såsom det definieras i artikel 19.3 i försäkringsreglerna, vilket innebär att följdtilstånd efter yrkessjukdomen eller olycksfallet kan fastställas då dessa följdtilstånd stabiliserats eller besvären endast avtar mycket långsamt eller i ytterst begränsad omfattning. Begreppet fastställande utesluter således inte att patientens tillstånd förändras, men det förutsätter en stabilisering eller en mycket långsam förändring.
- 162 Av det ovan anförda följer att principen om processekonomi i detta fall kräver att det särskilda förfarande som föreskrivs för att genomföra artikel 73 i tjänsteföreskrifterna har avslutats.
- 163 Det är inte nödvändigt att ta ställning till sökandens kritik om hur det förfarande som inletts enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna har genomförts, däribland den kritik som avser att artikel 11.2 i de nya försäkringsreglerna inte tillämpades, vilken har angetts ovan i punkt 139 i förevarande dom. Sökandens yrkande ska således, såvitt avser ersättning för den skada som följer av hans yrkessjukdom, anses ha framställts för tidigt och ska följaktligen avvisas. Sökandens skadeståndsyrkande kan däremot tas upp till sakprövning såvitt avser den ideella skada som är fristående från hans sjukdom.

B – *Prövning i sak*

- 164 Sökanden har hävdats att kommissionen begick flera fel som visar att sökanden mobbades. Dessa olika fel utlöste sökandens depression och de upprepade återfallen av depression, vilken var orsaken till att han pensionerades på grund av invaliditet. Han orsakades därigenom en ekonomisk skada, som utgörs av skillnaden mellan hans lön som tjänsteman och hans invaliditetsersättning, och en särskilt allvarlig ideell skada.
- 165 I sin ansökan yrkade sökanden att det skulle utses en sakkunnig med uppgift att uppskatta den ekonomiska och ideella skada som han lidit. Vid förhandlingen nämnde sökanden inte längre detta yrkande, utan tillhandahöll en uppdaterad uppskattning av sin skada, vari det gjordes gällande en skada som uppgick till 3 163 602 euro. Detta ska tolkas som om sökanden har återkallat sitt yrkande om att en sakkunnig ska utses.

166 Det följer av fast rättspraxis att vid en tjänstemans skadeståndstalan förutsätter gemenskapens skadeståndsansvar att flera villkor är uppfyllda, nämligen att det handlande som läggs institutionerna till last är rättsstridigt, att det verkligen föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband mellan handlandet och den åberopade skadan (domstolens dom av den 21 februari 2008 i mål C-348/06 P, kommissionen mot Girardot, REG 2008, s. I-833, punkt 52 och där angiven rättspraxis, och förstainstansrättens dom av den 6 maj 2009 i mål T-12/08 P, M mot Emea, REGP 2009, s. I-B-1-31 och II-B-1-159, punkt 98).

167 Det ska först undersökas huruvida kommissionen begick ett fel som medför att den ådrar sig skadeståndsansvar.

1. De fel som läggs kommissionen till last

168 Sökanden har åberopat åtta anmärkningar till stöd för sin skadeståndstalan Han har i huvudsak påtalat följande:

- Sökanden misstänkliggjordes utan grund i "Berthelot-affären" (den första anmärkningen).
- Olika brister och åsidosättanden av rätten till försvar förekom under de administrativa utredningarna (den andra anmärkningen).
- Åsidosättande av principen om sekretess i samband med Olafs utredningar (den tredje anmärkningen).
- Upphävandet av hans immunitet mot rättsliga förfaranden var rättsstridigt (den fjärde anmärkningen).
- Det beslut om ändrad tjänstplacering som fattades i hans fall var rättsstridigt (den femte anmärkningen).
- Olika rättsstridigheter i förfarandet för att erkänna hans sjukdom som en yrkessjukdom (den sjätte anmärkningen).
- Invaliditetskommitténs yttrande av den 29 oktober 2004 var rättsstridigt (den sjunde anmärkningen).
- Det var rättsstridigt att inleda och fullfölja ett disciplinärt förfarande mot honom (den åttonde grunden).

a) Den första anmärkningen: Sökanden misstänkliggjordes utan grund i "Berthelot-affären"

Parternas argument

169 Som första anmärkning har sökanden påtalat att han helt utan grund misstänkliggjordes i "Berthelot-affären". Genom att, helt utan bevis, betrakta honom som främsta anstiftare i "Berthelot-affären", "genom att rikta så allvarliga anklagelser mot [honom] utan något som helst stöd, genom att för de belgiska rättsliga myndigheterna undanhålla de likväl viktiga synpunkter [som han hade lämnat], genom att så länge hålla fast vid dessa utan att på något sätt längre fullgöra sin utredningsskyldighet för att försöka bekräfta dessa och genom att till och med inleda ett disciplinärt förfarande mot [honom]", åsidosatte kommissionen sin omsorgsplikt och biståndsskyldighet, åsidosatte principen om god förvaltningssed, svek sökandens berättigade förväntningar och åsidosatte skäl 10 i förordning nr 1073/1999, vari anges principen att endast material som har värde som bevisning kan utgöra grunden för slutsatser vid en utredning av Olaf.

- 170 I sitt beslut av den 10 november 2005 att avslå sökandens begäran fann tillsättningsmyndigheten att de argument som sökanden åberopat inom ramen för denna första anmärkning avsåg det disciplinära förfarandet i sak.
- 171 För att bemöta detta argument uppgav sökanden i sin ansökan att denna anmärkning är mer långtgående än den åttonde anmärkningen, vilken avser att det disciplinära förfarandet var rättsstridigt.

Personaldomstolens bedömning

- 172 De argument som åberopats inom ramen för denna anmärkning har nära samband med den åttonde anmärkningen, genom vilken sökanden har kritiserat beslutet att inleda ett disciplinärt förfarande mot honom. Argumenten ska därför prövas i samband med den åttonde grunden.
- 173 Eftersom den aktuella anmärkningen kan uppfattas som kritik mot att Olafs och IDOC:s utredningar avsåg sökanden, ska det påpekas att en institution har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller att inleda och genomföra administrativa utredningar, på villkor att det finns en skälig misstanke om att en disciplinöverträdelse har begåtts.
- 174 I förevarande fall var sökanden chef för kommissionsledamoten Édith Cressons kansli vid den tidpunkt då René Berthelot rättsstridigt placerades i en högre lönegrad, enligt tabellen, och då denne, likaså rättstridigt, anställdes vid GFC. Vissa tjänstemäns och anställdas vittnesmål avsåg dessutom sökanden. Särskilt assistenten T. vid GFC hävdade att hon, på sökandens uttryckliga begäran, hade skickat en promemoria till honom rörande möjligheten att placera René Berthelot i en högre lönegrad och eventuellt anställa honom som gästforskare vid GFC.
- 175 Det var således berättigat att Olaf och IDOC, under sina utredningar, undersökte huruvida sökanden, i egenskap av kanslichef, hade haft en roll i de konstaterade oegentligheterna och i så fall vad denna roll hade bestått i.
- 176 Med hänsyn till att det i samband med "Berthelot-affären" förekom uppgifter som kunde ge upphov till en skälig misstanke mot sökanden, kan talan inte vinna bifall såvitt avser anmärkningen rörande inledandet och genomförandet av utredningar som avsåg sökanden.

b) Den andra anmärkningen: Brister och åsidosättanden av rätten till försvar som förekom under de administrativa utredningarna

Parternas argument

- 177 Den andra anmärkningen består av två delar. Inom ramen för anmärkningens första del har sökanden påtalat olika brister och åsidosättanden av rätten till försvar som förekom under genomförandet av de administrativa utredningarna. Inom ramen för anmärkningens andra del har sökanden kritiserat den bristande opartiskheten hos de myndigheter som utförde de administrativa utredningarna.
- 178 Inom ramen för anmärkningens första del har sökanden anfört följande argument.
- 179 För det första "drogs sökanden fram i rampljuset", medan andra personer som var delaktiga i placeringen av René Berthelot i en högre lönegrad enligt tabellen och hans anställning vid GFC inte ställdes till svars.
- 180 För det andra väckte delar av den bevisning som sökanden åberopade inte något som helst intresse hos de myndigheter som ansvarade för att göra utredningarna. Olaf vägrade att ta emot den almanacka som sökanden föreslog att han skulle överlämna. Vidare försökte varken kommissionen, Olaf eller

IDOC att kontrollera det svar som hade lämnats av L, som var direktör för direktoratet för personal och administration vid GD Forskning, på frågan varför tre tjänstemäns inpassering i Breydel-byggnaden i Bryssel inför ett möte som uppgavs ha hållits i november 1996 inte registrerades i det särskilda registret. Utredarna frågade aldrig ut M. som var ansvarig för kanslichefens sekretariat vid tidpunkten för de omtvistade omständigheterna. Slutligen beaktades inte motsägelserna och skillnaderna mellan de olika vittnesmålen.

- 181 För det tredje åsidosattes sökandens rätt till försvar genom det tillstånd som ett journalistteam från RTBF gavs att komma in i Olafs lokaler och filma konfidentiella handlingar vari sökanden direkt misstänkliggjordes, för att sedan sprida dessa bilder under sändningen den 27 december 2000 av programmet "Au nom de la loi", som har höga tittarsiffror.
- 182 En skrivelse av den 18 mars 2002 som innehöll sökandens synpunkter bifogades för det fjärde inte den ytterligare administrativa utredningsrapporten av den 22 februari 2002.
- 183 Inom ramen för anmärkningens andra del har sökanden särskilt påtalat attityden hos D. som var ansvarig för att genomföra utredningen. D. underlät att bifoga rapporten från förhöret med sökanden i en skrivelse av den 27 mars 2001, vidare framställde hon omständigheter som var graverande för sökanden som styrkta i en skrivelse riktad till Édith Cresson den 23 november 2001 och slutligen underlät hon att bifoga sin skrivelse av den 18 mars 2002 till den ytterligare administrativa utredningsrapporten av den 22 februari 2002.
- 184 Kommissionen har först erinrat om att principen om likabehandling av tjänstemän inte kan tolkas så, att en tjänsteman, mot vilken sanktionsåtgärder vidtagits på grund av att kraven i tjänsteföreskrifterna har åsidosatts, för att undgå den sanktionsåtgärd som vidtagits mot honom, kan åberopa den omständigheten att det inte vidtagits någon sanktionsåtgärd mot en annan tjänsteman som åsidosatt dessa krav. Denna princip gäller *a fortiori* i förevarande fall, eftersom det inte vidtagits någon sanktionsåtgärd mot sökanden.
- 185 Vidare har kommissionen bestritt sökandens påstående om att den bevisning som han lade fram inte beaktades. Utredningsrapporterna var nämligen avfattade i hypotetiska och obestämda ordalag, och varje avvikelse i de olika utfrågade tjänstemännens uttalanden nämndes däri.
- 186 Kommissionen har även gjort gällande att sökandens skrivelse av den 18 mars 2002 i huvudsak återgav påståendena i hans uttalande av den 12 september 2001, vilket bifogades IDOC:s utredningsrapport. Utkastet till rapport som underställdes sökanden för kommentarer behövde följaktligen inte ändras med hänsyn till denna skrivelse, eftersom de uppgifter som skrivelsen innehöll redan hade beaktats vid utarbetandet av denna rapport.
- 187 Vad beträffar anmärkningens andra del har kommissionen genmält att i skrivelsen av den 23 november 2001, som var riktad till Édith Cresson, tog inte D. parti, utan redogjorde för ett vittnesmål. Någon bristande opartiskhet förekom således inte i denna skrivelse. När det gäller sökandens skrivelse av den 18 mars 2002, har kommissionen hänvisat till de argument som den anfört inom ramen för anmärkningens första del.

Personaldomstolens bedömning

- 188 Vad först beträffar argumentet att andra personer som var delaktiga i placeringen av René Berthelot i en högre lönegrad enligt tabellen och hans anställning vid GFC inte ställdes till svars, ska det erinras om att en institution har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller att inleda och genomföra administrativa utredningar, på villkor att det finns en skälig misstanke om att en disciplinöverträdelse har begåtts (se ovan punkt 173).

- 189 Med beaktande av detta stora utrymme för skönsmässig bedömning och förekomsten av uppgifter som kunde ge upphov till en skäligen misstanke mot sökanden (se ovan punkt 176), kan sökandens argument om att vissa tjänstemän inte blev föremål för administrativa utredningar inte styrka de brister eller åsidosättanden av rätten till försvar som gjorts gällande inom ramen för anmärkningens första del.
- 190 Vad vidare beträffar sökandens argument att delar av den bevisning som han åberopade inte beaktades av de myndigheter som ansvarade för utredningarna, finner personaldomstolen att sökanden inte har visat att dessa myndigheter underlät att i akten föra in de bevis som han lade fram och att undersöka dessa.
- 191 Vad beträffar sökandens argument om att skrivelsen av den 18 mars 2002 inte fanns med i IDOC:s ytterligare administrativa utredningsrapport, ska det påpekas att denna skrivelse inte tillförde något nytt jämfört med sökandens vittnesmål som bifogades nämnda rapport. Tjänstemannens rätt att yttra sig angående de omständigheter som rör vederbörande medför vidare inte någon skyldighet för utredarna att ändra slutsatserna i en rapport med hänsyn till de önskemål som framstälts av den tjänsteman som hörts.
- 192 Slutligen kan sökandens argument om den bristande opartiskheten hos de myndigheter som ansvarade för utredningarna inte godtas. Det förhållandet att D., som var ansvarig för utredningen, i sin skrivelse av den 27 mars 2001 inte bifogade protokollet från förhöret med sökanden kan inte visa att det förelåg bristande opartiskhet, eftersom nämnda protokoll bifogades IDOC:s slutrapport. Som kommissionen har anfört är det även felaktigt att hävda att D. i sin skrivelse av den 23 november 2001, som var riktad till Édith Cresson, framställde omständigheter som var graverande för sökanden som styrka. I denna skrivelse begränsade sig nämligen D. till att begära klagoranden av den före detta kommissionsledamoten rörande i synnerhet vittnesmålet från T., som var assistent vid GFC. Vad beträffar argumentet att skrivelsen av den 18 mars 2002 inte bifogades till IDOC:s ytterligare administrativa utredningsrapport, har det angetts ovan att tjänstemannens rätt att yttra sig angående de omständigheter som rör vederbörande inte medför någon skyldighet för utredarna att ändra slutsatserna i rapporten med hänsyn till de önskemål som framstälts av den tjänsteman som hörts.
- 193 Argumentet som avser det påstådda tillstånd som kommissionen gav ett journalistteam från RTBF att filma en konfidentiell handling som rörde sökanden kommer att prövas i samband med den tredje anmärkningen, som avser åsidosättande av principen om sekretess i samband med Olafs utredningar, inom ramen för vilken samma omständigheter har åberopats.
- 194 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser de åsidosättanden av rätten till försvar som sökanden har påtalat inom ramen för den andra anmärkningen, utom vad beträffar sistnämnda argument, vilket personaldomstolen kommer att ta ställning till vid prövningen av den tredje anmärkningen.

c) Den tredje anmärkningen: Åsidosättande av principen om sekretess i samband med Olafs utredningar

Parternas argument

- 195 Den tredje anmärkningen avser ett åsidosättande av principen om sekretess i samband med Olafs utredningar. Sökanden har hävdats att Olaf och/eller kommissionen under år 2000 tillät RTBF att komma in i Olafs lokaler, att där ta del av strikt konfidentiella handlingar som rörde sökanden och filma vissa handlingar. Protokollet från Olafs förhör med sökanden, vilket hade klassats som "hemligt", spreds således under sändningen den 27 december 2000 av tv-programmet "Au nom de la loi", som har höga tittarsiffror, vilket gjorde att sökanden misstänkliggjordes offentligen.

- 196 Vidare har sökanden hävdade att kommissionen åsidosatte sin biståndsskyldighet i förhållande till sökanden, eftersom den inte tog något initiativ för att hitta de ansvariga som låg bakom spridningen av denna handling och för att återupprätta sökandens heder.
- 197 I första hand har kommissionen bestritt att denna anmärkning kan tas upp till prövning, på grund av att den åberopades av sökanden i hans klagomål av den 14 oktober 2004 som avsåg beslutet om ändrad tjänstplacering. Kommissionen har anfört att tillsättningsmyndigheten avlog klagomålet genom beslut av den 15 mars 2005, och sökanden väckte inte talan avseende detta beslut inom den tidsfrist som föreskrivs i artikel 91 i tjänsteföreskrifterna.
- 198 I andra hand anser kommissionen att talan inte kan vinna bifall såvitt avser denna anmärkning, och den har förnekat att den tillät RTBF att ta del av handlingar som rörde sökanden.
- 199 Kommissionen har för det första uppgett att Olaf, inom ramen för allmänintresset av att ge allmänheten information och dess egen kommunikationsstrategi, tillhandahåller audiovisuella medier allmänna bilder på sina lokaler i form av en bildbank och tillåter dessa medier att filma allmänna bilder i dess lokaler, utan tillgång till handlingar eller känsliga platser.
- 200 Kommissionen har för det andra gjort gällande att protokollet från Olafs förhör med sökanden översändes till de belgiska rättsliga myndigheterna. Eftersom mottagarna av protokollet var organ utanför kommissionen, går det inte att dra slutsatsen att kommissionen gav journalister vid RTBF tillgång till denna handling.
- 201 Kommissionen har således bestritt att det finns något som helst samband mellan de allmänna bilderna på Olafs lokaler och filmsekvensen med den aktuella konfidentiella handlingen. Kommissionen har beklagat att läckor skedde, men har bestritt att den är ansvarig för detta och har framhållit att sökanden har bevisbördan.
- 202 Vad beträffar påståendet att kommissionen åsidosatte sin biståndsskyldighet har kommissionen gjort gällande att sökanden inte ingav någon ansökan till institutionen med stöd av artikel 24 i tjänsteföreskrifterna.

Personaldomstolens bedömning

– Huruvida anmärkningen kan tas upp till sakprövning

- 203 Det är riktigt att spridningen av konfidentiella handlingar under sändningen av tv-programmet den 27 december 2000 åberopades i sökandens klagomål av den 14 oktober 2004, vilket avslogs genom ett beslut av tillsättningsmyndigheten avseende vilket sökanden inte väckte talan med stöd av artikel 91 i tjänsteföreskrifterna. I klagomålet erinrade sökanden, i en mening, om spridningen av handlingar som påstods vara konfidentiella och som avsåg honom under sändningen av programmet "Au nom de la loi", för att illustrera "de många trakasserande åtgärder" som han utsattes för i samband med "Cresson-affären", och åtgärden att ändra hans tjänstplacering utgjorde endast en aspekt av dessa.
- 204 Klagomålet avsåg dock enbart en begäran om att beslutet om ändrad tjänstplacering skulle återkallas. Det avsåg inte en begäran om ersättning till sökanden, på grund av de fel som kommissionen påstods ha begått.
- 205 Det är emellertid tillåtet för en tjänsteman att åberopa samma grund, samma argument eller samma omständighet till stöd för flera klagomål som rättsligt sett har olika föremål (se analogt förstainstansrättens dom av den 19 september 2008 i mål T-253/06 P, Chassagne mot kommissionen, REGP 2008, s. I-B-1-43 och II-B-1-295, punkt 149).

- 206 Kommissionens invändning om rättegångshinder ska följaktligen avslås.
- Huruvida det finns fog för anmärkningen
- 207 Prövningen av huruvida det finns fog för denna anmärkning kräver först en kort redogörelse för det omtvistade inslaget i programmet "Au nom de la loi".
- 208 I ett kort inslag i programmet nämndes sökandens namn och en filmsekvens visades som enligt kommentarerna till bilderna i programmet uppgavs visa protokollet från när sökanden hördes av Olaf.
- 209 Sökandens namn nämndes i samband med intervjun med H., chef för bolaget H. Den sistnämnde berättade att han begav sig till Édith Cressons kansli, utan att ha blivit inbjuden, för att be kansliet att betala hyran för den lägenhet som René Berthelot bodde i, vilken fram till dess hade betalats av bolaget H. Han förklarade att han då med förvåning upptäckte att innehavaren av tjänsten som kanslichef hade bytts ut och att den nya kanslichefen, det vill säga sökanden, körde ut honom utan pardon och frågade honom vad det var fråga om för skämt. Därefter följde några bilder på Olafs lokaler, sedan en kort filmsekvens med en handling som inte gick att läsa på tv-skärmen och som journalisten uppgav vara protokollet från när sökanden hördes av Olaf och som kommenterades av journalisten på följande sätt:
- "En utredningsrapport från Olaf innehåller förhöret [med sökanden]. Den bekräftar att René Berthelot en eller två gånger kom i sällskap med H. till Édith Cressons sekretariat."
- 210 Därefter behandlade programmet en annan aspekt av affären.
- 211 Sökandens namn och ett utdrag från protokollet då han hördes av Olaf omnämndes således kortfattat och i förbigående under det omtvistade programmet, utan att sökanden personligen misstänkliggjordes.
- 212 Även om sökanden inte personligen misstänkliggjordes, är det ändå beklagligt att en handling som enligt kommentarerna till bilderna i programmet uppgavs vara protokollet från när sökanden hördes av Olaf spreds i samband med detta aktuella programmet.
- 213 Enligt rättspraxis ankommer det inom ramen för en skadeståndstalan på sökanden att visa att villkoren för att Europeiska unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar ska kunna göras gällande är uppfyllda. Det finns dock ett undantag från denna regel när skadan kan ha haft flera olika orsaker och svarandeinstitutionen inte har lagt fram något bevis som gör att det kan fastställas vilken av dessa orsaker som denna skada kan tillskrivas, trots att svarandeinstitutionen var bäst lämpad att förebringa bevisning i detta avseende, så att den osäkerhet som kvarstår ska läggas på dess ansvar (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 8 juli 2008 i mål T-48/05, Franchet och Byk mot kommissionen, REG 2008, s. II-1585, punkterna 182 och 183).
- 214 I förevarande fall kan det dock inte anses att kommissionen var bäst lämpad att förebringa bevis för att kunna fastställa orsaken till läckan. Följaktligen kan osäkerheten om varifrån läckan härrörde inte läggas på dess ansvar.
- 215 Som kommissionen har anfört var den själv och Olaf inte de enda organ som var i besittning av protokollet från när sökanden hördes av Olaf, eftersom protokollet hade översänts till de belgiska rättsliga myndigheterna i syfte att åtal eventuellt skulle väckas.
- 216 Kommissionen har vidare uppgett att Olaf, inom ramen för allmänintresset av att ge allmänheten information och dess egen kommunikationsstrategi, tillhandahåller audiovisuella medier allmänna bilder på sina lokaler i form av en bildbank och tillåter dessa medier att filma allmänna bilder i dess lokaler. Det kan således inte fastställas något samband mellan bilderna på Olafs lokaler och den filmsekvens som i programmet uppgavs visa protokollet från när sökanden hördes.

- 217 Vad beträffar anmärkningen att kommissionen åsidosatte sin biståndsskyldighet, påpekar personaldomstolen att sökanden inte ingav någon ansökan om bistånd med stöd av artikel 24 i tjänsteföreskrifterna. Eftersom det inte förelåg några särskilda omständigheter, var kommissionen inte skyldig att spontant lämna sökanden bistånd. Endast under särskilda omständigheter kan nämligen institutionen vara skyldig att på eget initiativ lämna bistånd i ett visst avseende utan att den berörda tjänstemannen framställt en ansökan härom (domstolens dom av den 12 juni 1986 i mål 229/84, Sommerlatte mot kommissionen, REG 1986, s. 1805, punkt 20, och personaldomstolens beslut av den 31 maj 2006 i mål F-91/05, Frankin m.fl. mot kommissionen, REGP 2006, s. I-A-1-25 och II-A-1-83, punkterna 23 och 24).
- 218 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser anmärkningen om att institutionen åsidosatte sin biståndsskyldighet.
- 219 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den tredje anmärkningen.

d) Den fjärde anmärkningen: Upphävandet av sökandens immunitet mot rättsliga förfaranden var rättsstridigt

Parternas argument

- 220 Sökanden har inom ramen för denna anmärkning påtalat att beslutet, vilket han underrättades om den 7 februari 2001, att upphäva hans immunitet mot rättsliga förfaranden var rättsstridigt.
- 221 Sökanden har hävdade att beslutet att upphäva en tjänstemans immunitet utgör en allvarlig åtgärd och att han följaktligen borde ha hörts innan beslutet fattades, i likhet med vad som skedde i fallet med W, generaldirektören för GD Industri.
- 222 Sökanden har vidare gjort gällande att han inte delgavs beslutet att upphäva hans immunitet mot rättsliga förfaranden, vilket skickades till den belgiska undersökningsdomaren, och att han därför inte kunde bedöma huruvida beslutet var tillräckligt motiverat.
- 223 Slutligen anser sökanden att beslutet att upphäva hans immunitet mot rättsliga förfaranden diskriminerade honom och utgjorde maktmissbruk, eftersom vissa personer fick behålla sin immunitet trots att de var inblandade i "Berthelot-affären".
- 224 Kommissionen har genmält att institutionerna är skyldiga att samarbeta med rättsväsendet, och i förevarande fall fanns det inte något gemenskapsintresse som motiverade att man inte upphäve sökandens immunitet mot rättsliga förfaranden.
- 225 Kommissionen anser att en tjänsteman inte behöver höras innan beslut fattas om att upphäva hans immunitet mot rättsliga förfaranden, eftersom tjänstemannen åtnjuter rätten till försvar i det straffrättsliga förfarande som kan komma att inledas mot vederbörande som en följd av denna åtgärd. Kommissionen har hävdade att även om det antas att sökandens påstående om att generaldirektören för GD Industri först hördes är riktigt, har det ärendet inte skapat något prejudikat som gör att institutionen är skyldig att systematiskt höra en tjänsteman innan den bifaller en begäran om att immuniteten ska upphävas som framställts av en åklagarmyndighet. Institutionen har ett utrymme för skönsmässig bedömning i det avseendet.

Personaldomstolens bedömning

- 226 Enligt fast rättspraxis kan inte en tjänsteman, som inte har angripit ett beslut av tillsättningsmyndigheten som går honom emot inom de i artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna föreskrivna tidsfristerna, åberopa att detta beslut är rättsstridigt inom ramen för en skadeståndstalan

(domstolens dom av den 7 oktober 1987 i mål 401/85, Schina mot kommissionen, REG 1987, s. 3911, punkt 9, och förstainstansrättens dom av den 27 juni 1991 i mål T-156/89, Valverde Mordt mot domstolen, REG 1991, s. II-407, punkt 144).

- 227 Eftersom sökanden inte, inom de i artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna föreskrivna tidsfristerna, angrep den rättsakt varigenom hans immunitet mot rättsliga förfaranden upphävdes, vilken han underrättades om genom en skrivelse av den 7 februari 2001 från GD Personal och administration, ska personaldomstolen undersöka denna rättsakts art, för att avgöra huruvida den utgör en rättsakt som går sökanden emot eller ett agerande som inte utgör ett beslut.
- 228 Denna fråga ska prövas av personaldomstolen ex officio, eftersom den avser iakttagandet av det administrativa förfarandet och tidsfristerna för väckande av talan.
- 229 Rättsakter som går en tjänsteman emot utgörs av åtgärder som har tvingande rättsverkningar som kan påverka den berörda tjänstemannens intressen genom att väsentligt förändra dennes rättsliga ställning (domstolens dom av den 14 februari 1989 i mål 346/87, Bossi mot kommissionen, REG 1989, s. 303, punkt 23).
- 230 Det har slagits fast att även om den immunitet och de privilegier som enligt protokollet tillkommer Europeiska gemenskaperna endast är av praktiskt slag, eftersom de har till syfte att undvika att det ställs upp hinder för gemenskapernas funktion och oavhängighet, är det inte desto mindre så att de uttryckligen har beviljats tjänstemän och övriga anställda vid gemenskapernas institutioner. Den omständigheten att privilegierna och immuniteten föreskrivs i gemenskapens allmänintresse motiverar de befogenheter som institutionerna fått att, i förekommande fall, upphäva immuniteten. Detta innebär emellertid inte att privilegierna och immuniteten har beviljats gemenskaperna i stället för deras tjänstemän och övriga anställda direkt. Genom protokollet skapas alltså en personlig rätt till förmån för de berörda personerna (se förstainstansrättens dom av den 15 oktober 2008 i mål T-345/05, Mote mot parlamentet, REG 2008, s. II-2849, punkterna 27 och 28).
- 231 Den immunitet mot rättsliga förfaranden som föreskrivs i artikel 12 i protokollet om immunitet och privilegier skyddar tjänstemän och anställda mot att medlemsstaternas myndigheter inleder straffrättsliga förfaranden vad avser handlingar som de har begått i sin tjänsteutövning. Ett beslut om upphävande av en tjänstemans eller anställds immunitet ändrar således vederbörandes rättsliga ställning, enbart genom att detta skydd upphävs, eftersom det medför att tjänstemannens eller den anställdes ställning som en person som omfattas av medlemsstaternas allmänna rättsregler återupprättas. Tjänstemannen eller den anställda kan därmed, utan att några mellanliggande regler är nödvändiga, bli föremål för åtgärder, bland annat frihetsberövande eller åtal, som föreskrivs i dessa allmänna rättsregler (se analogt domen i det ovannämnda målet Mote mot parlamentet, punkt 34).
- 232 Det utrymme för skönsmässig bedömning som tillkommer de nationella myndigheterna, efter det att immuniteten har upphävts, i frågan om att återuppta eller lägga ned de straffrättsliga förfaranden som inletts mot en tjänsteman eller anställd, inverkar inte på det förhållandet att vederbörandes rättsliga ställning påverkas direkt. Verkningarna av beslutet om upphävande av immuniteten är begränsade till avskaffandet av det skydd som denne åtnjöt i egenskap av tjänsteman eller anställd, utan att det är nödvändigt att vidta några ytterligare genomförandeåtgärder (se analogt domen i det ovannämnda målet Mote mot parlamentet, punkt 35).
- 233 Av det ovan anförda följer att beslutet varigenom kommissionen upphävde sökandens immunitet mot rättsliga förfaranden utgör en rättsakt som går honom emot.
- 234 Eftersom sökanden inte angrep beslutet att upphäva hans immunitet mot rättsliga förfaranden inom de i artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna föreskrivna tidsfristerna, har han emellertid inte längre rätt att åberopa att detta beslut är rättsstridigt inom ramen för en skadeståndstalan.

235 Följaktligen kan talan inte prövas såvitt avser den fjärde anmärkningen.

e) Den femte anmärkningen: Beslutet att ändra sökandens tjänsteplacering var rättsstridigt

Parternas argument

236 Enligt sökanden var beslutet om ändrad tjänsteplacering inte tillräckligt motiverat, det fattades i strid med tjänstens intresse och utgör en dold disciplinåtgärd.

237 Kommissionen har i första hand bestritt att denna anmärkning kan tas upp till prövning. Beslutet om ändrad tjänsteplacering var nämligen föremål för ett klagomål den 14 oktober 2004, vilket avslogs av tillsättningsmyndigheten genom beslut av den 15 mars 2005. Sökanden väckte emellertid inte talan avseende detta beslut inom den tidsfrist som föreskrivs i artikel 91 i tjänsteföreskrifterna.

238 Kommissionen har i andra hand gjort gällande att beslutet om ändrad tjänsteplacering grundade sig på tjänstens intresse och den har erinrat om det stora utrymme för skönsmässig bedömning som institutionerna förfogar över när det gäller att organisera sin verksamhet.

Personaldomstolens bedömning

239 Som påpekats i samband med den fjärde anmärkningen kan inte en tjänsteman, som inte har angripit ett beslut av tillsättningsmyndigheten som går honom emot inom de i artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna föreskrivna tidsfristerna, åberopa att detta beslut är rättsstridigt inom ramen för en skadeståndstalan.

240 I förevarande fall ingav sökanden den 19 oktober 2004 ett klagomål, som var daterat den 14 oktober 2004, med stöd av artikel 90 i tjänsteföreskrifterna avseende beslutet att ändra hans tjänsteplacering, men han väckte inte talan, med stöd av artikel 91 i tjänsteföreskrifterna, efter tillsättningsmyndighetens beslut av den 15 mars 2005 att avslå hans klagomål.

241 Härav följer att sökanden inte kan åberopa att beslutet om ändrad tjänsteplacering är rättsstridigt inom ramen för förevarande skadeståndstalan.

242 Följaktligen kan talan inte prövas såvitt avser den femte anmärkningen.

f) Den sjätte anmärkningen: Oegentligheter som förekom i det förfarande som inleddes enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna

243 Anmärkningen består av två delar. Anmärkningens första del avser beslutet som uteslöt möjligheten att sökanden kunde ha råkat ut för ett olycksfall i arbetet, den andra delen avser beslutet att ge IDOC i uppdrag att göra en ytterligare utredning.

244 Vidare har sökanden, i de skrivelser som han skickade till personaldomstolen och därefter vid förhandlingen, påtalat olika oegentligheter som förekom vid det förfarande som genomfördes enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna. Han har särskilt påtalat den "onda cirkel" och den "helvetesspiral" som kommissionen har stängt in honom i: den omotiverade förlängningen av det förfarande som inletts enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna medför nämligen att den situation av osäkerhet som han befinner sig i sedan flera år blir bestående och hindrar att hans hälsotillstånd kan fastställas, och kommissionen vägrar att utge ersättning till honom så länge hans hälsotillstånd inte har fastställts.

- 245 I artikel 48.2 första stycket i förstainstansrättens rättegångsregler, vilka gäller i tillämpliga delar, föreskrivs visserligen att nya grunder inte får åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet. En grund som utgör en utvidgning av en grund som tidigare har åberopats måste emellertid anses kunna tas upp till sakprövning (domstolens dom av den 26 april 2007 i mål C-412/05 P, Alcon mot harmoniseringsbyrån, REG 2007, s. I-3569, punkt 38).
- 246 Den ytterligare kritik som sökanden har framfört i förevarande mål föranleds inte av faktiska eller rättsliga omständigheter som framkommit först under förfarandet. Eftersom denna kritik åberopades först i samband med frågan huruvida ett yrkande om ersättning för en skada som hänger samman med en yrkessjukdom skulle avvisas på grund av att det hade framställts för tidigt, kan den inte anses utgöra en utvidgning av den sjätte anmärkningens två delar eller andra anmärkningar som tidigare har åberopats.
- 247 Den 18 februari 2009 väckte dessutom sökanden en tredje talan vid persondomstolen, vilken registrerades under målnummer F-12/09, och yrkade bland annat att personaldomstolen skulle ogiltigförklara kommissionens beslut av den 28 april 2008 att inte ta ställning till tillämpningen av artikel 73.2 b i tjänsteföreskrifterna och förplikta kommissionen att ersätta den skada som han orsakats till följd av en rad fel som han anser att kommissionen begått vid handläggningen av förfarandet för att erkänna hans sjukdom som en yrkessjukdom, däribland den omotiverade förlängningen av detta förfarande.
- 248 Talan kan följaktligen inte prövas såvitt avser denna kritik, vilket medför att det ankommer på personaldomstolen att endast pröva de två delar av anmärkningen som åberopades i ansökan.

Anmärkningens första del: Påståendet att kommissionen omotiverat uteslöt möjligheten att det var fråga om ett olycksfall i arbetet

– Parternas argument

- 249 Sökanden har gjort gällande att han, alltsedan sin första anmälan som var daterad den 25 juli 2003 och därefter ständigt under hela förfarandet, har hävdats att han drabbats av en yrkessjukdom och/eller råkat ut för ett olycksfall i arbetet. Kommissionen undersökte dock inte huruvida han hade råkat ut för ett olycksfall i arbetet.
- 250 Kommissionen har genmält att det, med hänsyn till omständigheterna i förevarande fall och sökandens anmälningar, var befogat av den att inleda ett förfarande för att erkänna en yrkessjukdom och inte ett olycksfall.

– Personaldomstolens bedömning

- 251 I artikel 2 i de gamla försäkringsreglerna, vilka var tillämpliga då sökandens anmälningar ingavs, definieras ett olycksfall som varje plötslig, våldsam eller onormal händelse eller yttre faktor som påverkar tjänstemannens fysiska eller psykiska hälsa.
- 252 Enligt artikel 16 i de gamla försäkringsreglerna ska en tjänsteman som råkar ut för ett olycksfall eller dennes rättsinnehavare anmäla olycksfallet till förvaltningen vid den institution till vilken den försäkrade hör. I anmälan om olycksfallet bör på ett detaljerat sätt dagen och tidpunkten, orsakerna och omständigheterna vid olycksfallet anges, samt namnen på vittnen och eventuella ansvariga tredje män. Ett läkarintyg ska bifogas i vilket specificeras skadornas art och troliga följder av olycksfallet. Anmälan ska göras inom tio arbetsdagar efter den dag då olyckan inträffade.

- 253 Enligt artikel 17.1 första stycket första meningen i de gamla försäkringsreglerna ska en tjänsteman som på grund av yrkessjukdom begär att försäkringsreglerna ska tillämpas lämna en anmälan till förvaltningen inom rimlig tid efter sjukdomens början eller den dag den först diagnostiserades.
- 254 Den 25 juli 2003 skickade sökanden en skrivelse till kommissionen, i vilken han uppgav att han drabbats av en allvarlig depression, och som hade följande rubrik: "anmälan om olycksfall/yrkessjukdom (artikel 17 i [de gamla försäkringsreglerna])".
- 255 Den 25 oktober 2004 skickade sökanden en ny anmälan till kommissionen, i vilken det angavs att sökanden hade drabbats av ett allvarligt depressionstillstånd, till följd av den mobbning som han hade utsatts för. Skrivelsen hade således följande rubrik: "... Erkännande av mitt hälsotillstånd som yrkessjukdom och/eller olycksfall i arbetet – Följder för genomförandet av de förfaranden som föreskrivs i artiklarna 73 och 78 i tjänsteföreskrifterna ..."
- 256 Personaldomstolen konstaterar att även om begreppen olycksfall och yrkessjukdom nämns på samma gång, hänvisar sökandens anmälan av den 25 juli 2003 uttryckligen till artikel 17 i de gamla försäkringsreglerna, vilken avser det förfarande som är tillämpligt vid erkännande av en yrkessjukdom, och inte till artikel 16 i de gamla försäkringsreglerna, vilken avser erkännandet av att en händelse utgör ett olycksfall. I anmälan innehålls framhålls den depression som sökanden led av, det vill säga en sjukdom.
- 257 Även om begreppen olycksfall och yrkessjukdom nämns på samma gång i rubriken till anmälan, hänvisar på samma sätt sökandens anmälan av den 25 oktober 2004 återigen till den depression som sökanden led av.
- 258 Med hänsyn till sökandens anmälningar gjorde kommissionen således en riktig bedömning när den slog fast att dessa inte syftade till att en händelse skulle erkännas som ett olycksfall, utan att sökandens sjukdom skulle erkännas som en yrkessjukdom, och följaktligen inledde förfarandet för att denna sjukdom skulle erkännas som en yrkessjukdom.
- 259 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser anmärkningens första del.

Anmärkningens andra del: Oegentligheter i förfarandet vid IDOC

– Påståendet att det var rättsstridigt att hänskjuta ärendet till IDOC

- 260 Sökanden har hävdade att beslutet att hänskjuta ärendet till IDOC var rättsstridigt, oavsett om det fattades med stöd av artikel 2.1 i de allmänna genomförandebestämmelserna om administrativa utredningar och disciplinära förfaranden eller med stöd av artikel 2.2 i samma bestämmelser. Vad beträffar det första fallet, anser sökanden att en utredning i syfte att avgöra huruvida det har skett ett åsidosättande av de skyldigheter som åligger kommissionens tjänstemän inte är till någon nytta för att, ur medicinsk synvinkel, avgöra huruvida hans sjukdom utgör en yrkessjukdom. Vad beträffar det andra fallet, har sökanden gjort gällande att de omständigheter som han åberopat för att visa att han utsattes för mobbning var obestridbara och inte krävde någon ytterligare utredning.
- 261 Kommissionen har påpekat att beslutet att hänskjuta ärendet till IDOC fattades med stöd av artikel 2.2 i de allmänna genomförandebestämmelserna om administrativa utredningar och disciplinära förfaranden, med anledning av de anklagelser om mobbning som sökanden framförde i sin skrivelse av den 25 oktober 2004. Inom ramen för det förfarande som inleddes med stöd av artikel 73 i tjänsteföreskrifterna för att sökandens sjukdom skulle erkännas som en yrkessjukdom var det nämligen nödvändigt att kontrollera att det inte hade förekommit något felaktigt agerande från institutionens sida.

- 262 Personaldomstolen erinrar om att det i artikel 2.2 i de allmänna genomförandebestämmelserna om administrativa utredningar och disciplinära förfaranden föreskrivs att IDOC kan få i uppdrag att utföra utredningar, särskilt inom ramen för artikel 73 i tjänsteföreskrifterna.
- 263 I rättspraxis har det slagits fast att syftet med en administrativ utredning som genomförs enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna är att på ett objektivt sätt samla in alla fakta för att fastställa sjukdomens samband med arbetet samt de förhållanden under vilka den uppkommit. Om den berörda tjänstemannens arbetsvillkor är av central betydelse för sjukdomens samband med arbetet, ska utredningen omfatta en utförlig objektiv analys av både den berörda tjänstemannens arbetsvillkor och hans sjukdom som sådan (se förstainstansrättens dom av den 3 mars 2004 i mål T-48/01, Vainker mot parlamentet, REGP 2004, s. I-A-51 och II-197, punkt 129).
- 264 I förevarande fall inleddes den 31 juli 2003 ett förfarande för att erkänna sökandens depression som en yrkessjukdom, med stöd av artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, med anledning av den anmälan som sökanden ingav den 25 juli 2003. Vidare skickade sökanden den 25 oktober 2004 en ny anmälan till kommissionen, vari det gjordes gällande att sökandens depression hade orsakats av den mobbning som han utsatts för.
- 265 Institutionen hade således fog för att göra en uttömmande utredning rörande både sökandens sjukdom och hans arbetsvillkor.
- 266 Kommissionen gjorde följaktligen en riktig bedömning när den, med anledning av sökandens skrivelse av den 25 oktober 2004, gav IDOC i uppdrag att göra en administrativ utredning av på vilka villkor sökanden hade utfört sina arbetsuppgifter, i syfte att fastställa huruvida han verkligen hade utsatts för mobbning.
- 267 Sökandens argument kan följaktligen inte godtas.
- Påståendet om IDOC:s bristande opartiskhet
- 268 Sökanden har gjort gällande att IDOC saknade erforderlig opartiskhet och oberoende för att göra en administrativ utredning, eftersom vissa personer som arbetar där var orsaken till handlingar som sökanden upplevde som mobbning.
- 269 Kommissionen har genmält att sökandens påståenden inte gör det möjligt att klart identifiera händelserna och de ansvariga personerna.
- 270 Personaldomstolen finner att talan inte kan vinna bifall såvitt avser anmärkningen om IDOC:s bristande opartiskhet, eftersom sökanden inte har lämnat tillräckligt exakta uppgifter om de personer som skulle ha undergrävt byråns opartiskhet. Det förhållande att IDOC upprättade en rapport vars slutsatser sökanden inte delade räcker inte i sig för att styrka en bristande opartiskhet från byråns sida.
- Vägran att låta sökanden ta del av IDOC:s bidrag
- 271 Sökanden har kritiserat det förhållande att tillsättningsmyndigheten åberopade IDOC:s bidrag av den 16 mars 2005, trots att sökanden nekades att få ta del av detta genom skrivelsen av den 9 juni 2005.
- 272 Kommissionen har genmält att vägran att låta sökanden ta del av IDOC:s bidrag motiverades av två skäl. För det första utgör bidraget, inom ramen för det förfarande som fastställs i försäkringsreglerna, en förberedande rättsakt som den läkare som utsetts av institutionen måste ha tillgång till, utan att riskera att ett utlämnande av denna rättsakt kan föregripa slutsatsen i läkarrapporten. För det andra

tillåter undantaget i artikel 4.2 tredje strecksatsen i förordning nr 1049/2001 att institutionerna vägrar att ge tillgång till en handling om ett utlämnande skulle undergräva skyddet för syftet med inspektioner, utredningar och revisioner.

- 273 Inledningsvis vill personaldomstolen, för säkerhets skull, påpeka att argumentet som avser vägran att lämna ut IDOC:s bidrag av den 16 mars 2005 inte kan läggas till grund för prövningen, om det skulle anses ifrågasätta lagenligheten av det beslut som fattades den 9 juni 2005 av chefen för PMO:s enhet för olycksfalls- och yrkessjukdomsförsäkring att vägra lämna ut bidraget till sökanden, ett beslut som utgör en rättsakt som går sökanden emot. Som påpekats i samband med den fjärde anmärkningen kan inte en tjänsteman, som inte har angripit ett beslut som går honom emot inom de i artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna föreskrivna tidsfristerna, åberopa att detta beslut är rättsstridigt inom ramen för en skadeståndstalan.
- 274 I förevarande fall har dock sökanden kritiserat det förhållandet att kommissionen ihärdigt ansåg att den kunde vägra att ge sökanden tillgång till denna handling, trots att den åberopade denna handling mot sökanden. Detta argument ska följaktligen anses ifrågasätta lagenligheten i ett agerande av administrationen. Följaktligen kan argumentet prövas till stöd för skadeståndsyrkandet.
- 275 I artikel 26 i tjänsteföreskrifterna föreskrivs att det ska upprättas en personalakt för varje tjänsteman som innehåller alla handlingar om hans administrativa ställning och alla utlåtanden om hans kompetens, prestationsförmåga och uppförande samt tjänstemannens eventuella synpunkter på dessa handlingar. Handlingar får inte användas eller åberopas av institutionen mot en tjänsteman om de inte meddelats honom innan de lades i akten. Enligt rättspraxis har dessa bestämmelser till syfte att säkerställa tjänstemannens rätt till försvar (se domstolens dom av den 28 juni 1972 i mål 88/71, Brasseur mot parlamentet, REG 1972, s. 499, punkt 11, av den 7 oktober 1987 i mål 140/86, Strack mot kommissionen, REG 1987, s. 3939, punkt 7, och av den 1 oktober 1991 i mål C-283/90 P, Vidrányi mot kommissionen, REG 1991, s. I-4339, punkterna 20 och 21).
- 276 Vad beträffar tillgången till handlingar av medicinsk karaktär i samband med ett förfarande för erkännande av en yrkessjukdom, har det genom försäkringsreglerna inrättats ett särskilt förfarande, som föreskriver att den fullständiga medicinska rapport som ligger till grund för det beslut som tillsättningsmyndigheten avser att fatta ska överlämnas till den läkare som tjänstemannen har valt, om tjänstemannen begär detta, efter delgivning av det förslag till beslut som föreskrivs i artikel 21 i försäkringsreglerna. Vidare föreskrivs det att utlåtande kan inhämtas från en läkarkommitté, i vilken den läkare som tjänstemannen har utsett ingår (se domarna i de ovannämnda målen Strack mot kommissionen, punkt 9, och Vidrányi mot kommissionen, punkt 22).
- 277 Iakttagandet av tjänstemannens rättigheter kräver nämligen att vederbörande tillerkänns en möjlighet att få tillgång till handlingar av medicinsk karaktär (se domen i det ovannämnda målet Strack mot kommissionen, punkt 10). Denna möjlighet som tjänstemannen tillerkänns måste dock gå att förena med kraven på medicinsk sekretess, vilka gör att varje läkare ska bedöma huruvida det är möjligt att underrätta de personer som vederbörande behandlar eller undersöker om arten av deras eventuella sjukdomar (domen i det ovannämnda målet Strack mot kommissionen, punkt 11 och där angiven rättspraxis). Genom att föreskriva en indirekt tillgång till handlingar av medicinsk karaktär, via en läkare som tjänstemannen har utsett, förenar försäkringsreglerna tjänstemannens rättigheter med kraven på medicinsk sekretess (domarna i de ovannämnda målen Strack mot kommissionen, punkt 12, och Vainker mot parlamentet, punkt 137).
- 278 I rättspraxis har det angetts att iakttagandet av tjänstemannens rättigheter kräver att vederbörande inte bara tillerkänns en möjlighet att få tillgång till handlingar av medicinsk karaktär, utan även till de faktiska konstateranden som ligger till grund för det beslut som ska antas enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna (se domen i det ovannämnda målet Strack mot kommissionen, punkt 10). Handlingar som avser faktiska konstateranden i samband med en olycka som inträffat under arbetet, vilka kan ligga till grund för ett förfarande i syfte att erkänna förekomsten av ett olycksfall i arbetet

eller en yrkessjukdom i den mening som avses i försäkringsreglerna, ska således också anses vara av medicinsk karaktär (domen i det ovannämnda målet Strack mot kommissionen, punkt 13, förstainstansrättens dom av den 12 juli 1990 i mål T-154/89, Vidrányi mot kommissionen, REG 1990, s. II-445, punkt 33, och domen i det ovannämnda målet Vainker mot parlamentet, punkt 136).

- 279 I det sammanhanget har förstainstansrätten framhållit att det är absolut nödvändigt att den fullständiga medicinska rapporten, vilken tjänstemannen kan begära ska överlämnas till den läkare som han har valt och som ska tillställas ledamöterna i den läkarkommitté som föreskrivs i försäkringsreglerna, omfattar den eventuella administrativa utredningsrapporten. Tjänstemannen kan således, om han har framställt en begäran härom, ta ställning till konstaterandena i utredningsrapporten, via en läkare som han har valt, och bedöma huruvida det är lämpligt att begära att läkarkommittén ska avge ett utlåtande (förstainstansrättens dom i det ovannämnda målet Vidrányi mot kommissionen, punkterna 34 och 35).
- 280 Det förhållandet att vissa handlingar är av medicinsk karaktär hindrar inte heller att dessa eventuellt även kan beröra tjänstemannens administrativa ställning. I sådant fall ska dessa handlingar finnas med i den berörda tjänstemannens personalakt (se domen i det ovannämnda målet Strack mot kommissionen, punkt 13, och förstainstansrättens dom i det ovannämnda målet Vidrányi mot kommissionen, punkt 36).
- 281 Den akt som den av institutionen utsedda läkaren eller läkarkommittén har utgått från för att bedöma huruvida en sjukdom utgör en yrkessjukdom är således av medicinsk karaktär och får följaktligen endast konsulteras indirekt via en läkare som tjänstemannen har utsett, och de uppgifter av administrativ art som kan förekomma i denna akt, och som kan påverka tjänstemannens administrativa ställning, ska också finnas med i personalakten, där tjänstemannen kan konsultera dessa direkt i enlighet med artikel 26 i tjänsteföreskrifterna (se domstolens dom i det ovannämnda målet Vidrányi mot kommissionen, punkt 24).
- 282 Alla de handlingar som underställts den av institutionen utsedda läkaren eller läkarkommittén omfattas således av den ordning som föreskrivs i försäkringsreglerna. Att vissa av dessa handlingar införs i tjänstemannens personalakt och att tjänstemannen får möjlighet att ta del av dessa krävs följaktligen endast om den administration som tjänstemannen hör till har använt dessa handlingar för att bedöma eller ändra tjänstemannens administrativa ställning (se domstolens dom i det ovannämnda målet Vidrányi mot kommissionen, punkt 25).
- 283 I förevarande fall ska det konstateras att då sökanden, genom skrivelse av den 19 maj 2005, framställde sin begäran om att IDOC:s bidrag skulle tillställas honom, hade kommissionen ännu inte delgett honom ett förslag till beslut avseende hans begäran om erkännande av en yrkessjukdom. Sökanden delgavs nämligen ett sådant förslag först den 16 mars 2007. Före detta datum kunde således IDOC:s bidrag betraktas som en förberedande rättsakt, med hänsyn till försäkringsreglerna.
- 284 I sitt beslut av den 10 november 2005 att avslå sökandens begäran om ersättning har dock tillsättningsmyndigheten åberopat IDOC:s bidrag till stöd för sitt resonemang om att begäran skulle avslås.
- 285 Tillsättningsmyndigheten har nämligen angett i beslutet av den 10 november 2005 att "[d]en 16 mars 2005 slog IDOC för övrigt fast att ingen av de omständigheter som [sökanden] åberopat till stöd för dessa påståenden objektivt sett kan anses vara av sådan olämplig karaktär som sökanden har hävdats och som utgör ett av de grundläggande kännetecknen för mobbning enligt definitionen i artikel 12a i tjänsteföreskrifterna" och att "de beslut som fattats med avseende på honom har fattats i institutionernas intresse och inom en strikt reglementsenslig ram".
- 286 Eftersom tillsättningsmyndigheten åberopade IDOC:s bidrag vid antagandet av en rättsakt som går sökanden emot, kan det anses att detta bidrag utgjorde en handling om sökandens administrativa ställning, i den mening som avses i artikel 26 i tjänsteföreskrifterna.

- 287 Sökanden borde därför ha fått tillgång till IDOC:s bidrag med stöd av artikel 26 i tjänsteföreskrifterna (se, för ett liknande resonemang, domstolens domar i de ovannämnda målen Strack mot kommissionen, punkt 13, och Vidrányi mot kommissionen, punkterna 24 och 25, samt förstainstansrättens dom i det ovannämnda målet Vidrányi mot kommissionen, punkt 36).
- 288 Följaktligen åsidosatte kommissionen artikel 26 i tjänsteföreskrifterna, genom att vägra låta sökanden ta del av IDOC:s bidrag, trots att det avsåg sökandens administrativa ställning, vilket kommissionens beslut av 10 november 2005 visar.
- 289 Kommissionens argument om att IDOC:s bidrag utgör en förberedande rättsakt inom ramen för det medicinska förfarandet och att undantaget i artikel 4.2 tredje strecksatsen i förordning nr 1049/2001 är tillämpligt, vilket tillåter att institutionerna vägrar att ge tillgång till en handling om ett utlämnande skulle undergräva skyddet för syftet med inspektioner, utredningar och revisioner, föranleder inte någon annan bedömning.
- 290 Vad beträffar sökandens första argument kan nämligen inte kommissionen med framgång hävda att IDOC:s bidrag är av förberedande karaktär inom ramen för det medicinska förfarandet, eftersom den valde att använda detta bidrag utanför det medicinska förfarandets ram.
- 291 Vad beträffar argumentet om att skyddet för syftet med inspektioner, utredningar och revisioner skulle undergrävas, framgår det av själva titeln till förordning nr 1049/2001 att förordningens tillämpningsområde avser allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar.
- 292 De rättigheter som tillkommer en tjänsteman eller anställd som begär att få ta del av en handling som rör vederbörandes administrativa ställning är dock inte av samma slag som de rättigheter som tillkommer en person ur allmänheten som begär att få tillgång till en institutions handlingar.
- 293 Rättigheterna för tjänstemän eller anställda på detta område följer nämligen av de särskilda bestämmelserna i artikel 26 i tjänsteföreskrifterna, vilka ålägger institutionerna särskilda skyldigheter i syfte att säkerställa den berörda personens rätt till försvar, såsom framhållits i rättspraxis. Tjänstemännen har således en självständig rätt, som grundar sig på artikel 26 i tjänsteföreskrifterna.
- 294 En tjänstemans begäran kan dessutom i förekommande fall omfattas av tillämpningsområdet för särskilda bestämmelser på personalområdet, vilka avser tillgång till särskilda typer av handlingar, som exempelvis handlingar av medicinsk karaktär.
- 295 Av det ovan anförda följer att det undantag som föreskrivs i artikel 4.2 tredje strecksatsen i förordning nr 1049/2001, och som kommissionen har åberopat, inte utgör hinder för att tillämpa bestämmelserna i artikel 26 i tjänsteföreskrifterna. Detta undantag tillät således inte kommissionen att vägra låta sökanden ta del av IDOC:s bidrag.
- 296 Kommissionen begick således ett fel i tjänsten, genom att underlåta att ge sökanden tillgång till IDOC:s bidrag, trots att det rörde sökandens administrativa ställning.

g) Den sjunde anmärkningen: Invaliditetskommitténs yttrande av den 29 oktober 2004 var rättsstridigt

Parternas argument

- 297 Sökanden har inom ramen för denna anmärkning bestritt att invaliditetskommitténs yttrande av den 29 oktober 2004 var lagenligt. Han anser att invaliditetskommittén borde ha tagit ställning till det eventuella sambandet mellan den invaliditet som den konstaterade i sökandens fall och villkoren för utövandet av hans yrkesverksamhet.

- 298 Enligt sökanden åsidosatte kommissionen artikel 78 i tjänsteföreskrifterna, genom att uppställa som krav för handläggningen av det förfarande som avses i denna bestämmelse att det förfarande som föreskrivs i artikel 73 i tjänsteföreskrifterna först slutförts. Sökanden har påpekat att han, i sin skrivelse av den 23 juni 2004, begärde att det, i enlighet med artikel 78 femte stycket i tjänsteföreskrifterna, skulle fastställas att hans invaliditet hade samband med tjänsteutövningen. Till stöd för sitt resonemang har sökanden åberopat förstainstansrättens dom av den 27 februari 1992 i mål T-165/89, Plug mot kommissionen, REG 1992, s. II-367).
- 299 Kommissionen har gjort gällande att invaliditetskommittén utövar sin behörighet på så sätt att den har tillgång till resultaten av den utredning som gjorts enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, när den tar ställning till sambandet mellan en tjänstemans invaliditet och hans yrkesverksamhet. Invaliditetskommitténs arbete är således uppdelat i två etapper. I den första etappen begränsar sig invaliditetskommittén till att ta ställning till den berörda personens invaliditet. Därefter avbryter kommittén sitt arbete, fram till dess att uppgifterna från den utredning som gjorts enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna översänds till den. I en andra etapp sammanträder kommittén på nytt och tar ställning till sambandet mellan omständigheterna kring tjänstemannens yrkesverksamhet och hans invaliditet. Kommissionen har gjort gällande att förstainstansrätten i domen i det ovannämnda målet Lucaccioni mot kommissionen godkände att förfarandet förlöper på detta sätt.
- 300 Kommissionen har påpekat att en sådan organisering av förfarandet inte berövade sökanden den invaliditetsersättning som föreskrivs i artikel 78 tredje stycket i tjänsteföreskrifterna, i avvaktan på resultatet av förfarandet enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna. Den enda fråga som lämnades obesvarad avsåg de förmåner som föreskrivs i artikel 78 femte stycket i tjänsteföreskrifterna och särskilt huruvida avgifterna till pensionssystemet skulle betalas ur institutionens budget. I sina inlagor framhöll kommissionen att om det erkändes att sökandens invaliditet hade samband med arbetet, skulle han tillerkännas förmånen enligt artikel 78 femte stycket i tjänsteföreskrifterna med retroaktiv verkan från och med dagen för det beslut genom vilket han pensionerades på grund av invaliditet. Efter beslutet av den 28 mars 2008 att erkänna sökandens sjukdom som en yrkessjukdom ingav kommissionen till personaldomstolen, inom ramen för en åtgärd för processledning, beslutet av den 16 juni 2008, vilket upphävde och ersatte beslutet av den 8 november 2004, genom vilket tillsättningsmyndigheten, med hänsyn till invaliditetskommitténs slutsatser av den 9 juni 2008, tillerkände sökanden en invaliditetsersättning som skulle fastställas i enlighet med bestämmelserna i artikel 78 femte stycket i tjänsteföreskrifterna, med verkan från och med den dag då han pensionerades på grund av invaliditet, det vill säga från och med den 30 november 2004.

Personaldomstolens bedömning

- 301 Som påpekats i samband med den fjärde anmärkningen kan inte en tjänsteman, som inte har angripit ett beslut av tillsättningsmyndigheten som går honom emot inom de i artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna föreskrivna tidsfristerna, åberopa att detta beslut är rättsstridigt inom ramen för en skadeståndstalan.
- 302 Eftersom sökanden inte ingav något klagomål avseende tillsättningsmyndighetens beslut av den 8 november 2004, genom vilket sökanden pensionerades och beviljades en invaliditetsersättning som fastställdes i enlighet med artikel 78 tredje stycket i tjänsteföreskrifterna, och inte i enlighet med artikel 78 femte stycket, kan han inte åberopa att detta beslut är rättsstridigt inom ramen för förevarande skadeståndstalan.
- 303 Inom ramen för förevarande grund har sökanden dock inte bestritt lagenligheten av tillsättningsmyndighetens beslut av den 8 november 2004, utan begränsat sig till att kritisera invaliditetskommitténs yttrande av den 29 oktober 2004, i den mån kommittén inte tog ställning till det eventuella sambandet mellan den konstaterade invaliditeten i sökandens fall och hans yrkesverksamhet, med hänsyn till den utredning som redan hade inletts med stöd av artikel 73 i tjänsteföreskrifterna.

- 304 Det ska således undersökas huruvida sökanden genom denna anmärkning, vilken avser att invaliditetskommitténs yttrande var rättsstridigt, försöker kringgå det faktum att talan inte kan prövas såvitt avser anmärkningen om att tillsättningsmyndighetens beslut av den 8 november 2004 var rättsstridigt, på grund av att något klagomål inte ingavs och att talan inte väcktes avseende sistnämnda beslut.
- 305 Denna fråga, vilken avser iakttagandet av det administrativa förfarandet och tidsfristerna för väckande av talan, ska prövas av personaldomstolen ex officio.
- 306 Enligt rättspraxis ska invaliditetskommitténs yttrande anses utgöra en förberedande rättsakt som ingår i förfarandet för pensionering (förstainstansrättens dom av den 3 juni 1997 i mål T-196/95, H mot kommissionen, REGP 1997, s. I-A-133 och II-403, punkt 48, och förstainstansrättens beslut av den 15 november 2006 i mål T-115/05, Jiménez Martínez mot kommissionen, REGP 2006, s. I-A-2-269 och II-A-2-1409, punkterna 29 och 30).
- 307 Det kan visserligen inte uteslutas att en förberedande rättsakt kan orsaka en tjänsteman skada oberoende av det slutliga beslut som denna rättsakt förbereder. I förevarande fall har dock sökanden inte hävdats att invaliditetskommitténs yttrande orsakade honom en skada som är skild från den skada som han kan ha orsakats genom det beslut som antogs på grundval av yttrandet, nämligen tillsättningsmyndighetens beslut av den 8 november 2004.
- 308 Sökanden har nämligen gjort gällande att invaliditetskommitténs yttrande var rättsstridigt, eftersom kommittén inte tog ställning till orsaken till hans invaliditet, i avvaktan på uppgifter från den utredning som inleddes enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna.
- 309 Det är emellertid tillsättningsmyndighetens beslut av den 8 november 2004, genom vilket sökanden pensionerades och beviljades en invaliditetsersättning med stöd av artikel 78 tredje stycket i tjänsteföreskrifterna, och inte med stöd av artikel 78 femte stycket i tjänsteföreskrifterna, som eventuellt kan ha orsakat sökanden skada.
- 310 Anmärkningen om att invaliditetskommitténs yttrande var rättsstridigt avser en förberedande rättsakt, och sökanden har inte förklarat på vilket sätt denna rättsakt har orsakat honom en skada som är skild från den skada som uppkom till följd av det slutliga beslutet, och sökanden har under alla omständigheter inte yrkat att beslutet av den 8 november 2004 ska ogiltigförklaras eller väckt skadeståndstalan inom de föreskrivna fristerna för att bestrida konsekvenserna av detta beslut. Personaldomstolen finner därför att talan inte kan prövas såvitt avser denna anmärkning.

h) Den åttonde anmärkningen: Det var rättsstridigt att inleda och fullfölja ett disciplinärt förfarande mot sökanden

Inledande synpunkter

- 311 Sökanden har inom ramen för denna anmärkning kritiserat det förhållandet att ett disciplinärt förfarande inleddes och fullföljdes mot honom, trots att de uppgifter som låg till grund för förfarandet enligt honom aldrig har styrkts. Denna anmärkning hänvisar till samtliga grunder som åberopats inom ramen för talan i mål F-124/05.
- 312 Hänvisningen, i en ansökan, till en ansökan som sökanden har ingett i ett annat mål får enligt rättspraxis inte till följd att de grunder som åberopats i den sistnämnda ansökan inkorporeras i den förstnämnda (se förstainstansrättens dom av den 5 december 2006 i mål T-424/04, Angelidis mot parlamentet, REGP 2006, s. I-A-2-323 och II-A-2-1649, punkt 42).

- 313 Inledningsvis ska det således undersökas huruvida anmärkningen, i den mån den består av en hänvisning till samtliga grunder som åberopats i talan i mål F-124/05, kan läggas till grund för prövningen, med hänsyn till de krav som uppställs i artikel 21 i domstolens stadga och i artikel 44.1 i förstainstansrättens rättegångsreglerna, vilka i tillämpliga delar gällde vid personaldomstolen då ansökan ingavs.
- 314 Syftet med artikel 44.1 i förstainstansrättens rättegångsregler är att möjliggöra för rätten att fatta ett avgörande med beaktande av grunder som formulerats med tillräcklig precision.
- 315 Denna bestämmelse ska dock inte tolkas på ett sätt som gör att parterna påtvingas ett alltför formalistiskt synsätt som endast betungar domstolsförfarandet (se analogt förstainstansrättens dom av den 11 juni 2009 i mål T-318/01, Othman mot rådet och kommissionen, REG 2009, s. II-1627, punkt 57).
- 316 Med hänsyn till de särskilda omständigheterna i förevarande fall har sökandens hänvisning till syfte att han, med hänsyn till det nära sambandet mellan målen F-124/05 och F-96/06, ska slippa upprepa, i den ansökan som registrerats under målnummer F-96/06, de utförliga redogörelser på cirka 30 sidor som redan finns i den ansökan som registrerats under målnummer F-124/05 och att på nytt inge de bilagor på flera hundra sidor som åtföljde sistnämnda ansökan.
- 317 Vidare har målen F-124/05 och F-96/06 förenats, genom beslut av personaldomstolens ordförande den 22 januari 2009.
- 318 Det förhållandet att den åttonde anmärkningen består av en hänvisning till samtliga grunder som åberopats i talan i mål F-124/05 kan under dessa omständigheter inte medföra att talan inte kan prövas såvitt avser denna anmärkning.
- 319 Nedan kommer de sex grunderna i talan i mål F-124/05 att prövas i tur och ordning, och varje grund kommer att betraktas som en del av den åttonde anmärkningen i förevarande talan. Delgrunderna i talan i mål F-124/05 kommer att prövas som underordnade delar av den åttonde anmärkningens delar i förevarande talan.
- 320 Den första grunden i talan i mål F-124/05, vilken avser tillsättningsmyndighetens vägran att beakta följderna av den belgiska domstolens beslut att det inte fanns grund för åtal, trots det samband som tillsättningsmyndigheten själv hade konstaterat föreligga mellan brottmålsförfarandet och det disciplinära förfarandet, och den andra grunden i den talan, som avser åsidosättande av rättskraften hos beslutet att det inte fanns grund för åtal, ska dessutom behandlas gemensamt, eftersom båda två avser följderna av den belgiska brottmålsdomstolens beslut för det disciplinära förfarandet.

Anmärkningens första och andra del: Underlåtenheten att beakta följderna av den belgiska domstolens beslut att det inte fanns grund för åtal

– Parternas argument

- 321 Sökanden har hävdats att det disciplinära förfarande som avsåg honom inleddes enbart på grund av de straffrättsliga förfaranden som de belgiska myndigheterna inledde. Detta framgår av tillsättningsmyndighetens beslut att inleda ett disciplinärt förfarande mot sökanden, vilket fattades den 16 januari 2004 och vari det otvetydigt görs en koppling mellan det disciplinära förfarandet och brottmålsförfarandet. De omständigheter som låg till grund för åtalet och de omständigheter som låg till grund för det disciplinära förfarandet var identiska, och det var bara kvalificeringen av dessa – som straffrättsliga eller disciplinära – som skilde sig åt. Att de båda förfarandena pågick parallellt gör dessutom att det inte råder någon tvekan om det nära sambandet mellan dessa. Det disciplinära förfarandet borde följaktligen ha avslutats, för att beakta följderna av den belgiska

brottmålsdomstolens slutliga beslut av den 30 juni 2004 att det inte fanns grund för åtal, vilken domstol slog fast att de omständigheter som låg till grund för åtalet inte var styrkta. En annan bedömning skulle innebära ett åsidosättande av beslutets rättskraft och medlemsstaternas suveränitet.

322 Kommissionen har genmält att sökandens argument är fel i sak, eftersom det i beslutet att inleda det disciplinära förfarandet uttryckligen anges att anmärkningarna mot sökanden grundade sig, förutom på åtalet, på rapporten av den 22 februari 2002 rörande IDOC:s ytterligare administrativa utredningar. Kommissionen har gjort gällande att den belgiska brottmålsdomstolen endast var behörig att ta ställning till åtalspunkterna med hänsyn till den belgiska strafflagstiftningen och att tillsättningsmyndigheten, vid den disciplinära kvalificeringen av omständigheterna, inte var bunden av den kvalificering som brottmålsdomstolen hade gjort enligt andra bestämmelser. De anmärkningar som avser åsidosättande av principen att frågan om ansvar för brott ska avgöras innan frågan om disciplinärt ansvar kan prövas och åsidosättande av rättskraften är under alla omständigheter verkningslösa i förevarande fall, eftersom det inte fattades något slutligt disciplinärt beslut.

– Personaldomstolens bedömning

323 I förstainstansrättens praxis har det klargjorts att artikel 88 femte stycket i tjänsteföreskrifterna, i den lydelse som var tillämplig fram till och med den 30 april 2004, nu artikel 25 i bilaga IX till tjänsteföreskrifterna, har två syften. Denna bestämmelse ska för det första säkerställa att den aktuella tjänstemannens ställning i det straffrättsliga förfarande som inletts mot honom inte påverkas på grund av handlingar som även är föremål för ett disciplinärt förfarande vid hans institution. Genom att det disciplinära förfarandet vilandeförklaras i avvaktan på att det straffrättsliga förfarandet avslutas är det, för det andra, möjligt att vid detta disciplinförfarande beakta vad som konstaterats avseende de faktiska omständigheterna, i den lagakraftvunna brottmålsdomen. Principen att frågan om ansvar för brott ska avgöras innan frågan om disciplinärt ansvar kan prövas slås nämligen fast i artikel 25 i bilaga IX till tjänsteföreskrifterna, vilket särskilt motiveras av att nationella domstolar i brottmål har vidare undersökningsbefogenheter än tillsättningsmyndigheten. När samma handlingar kan utgöra en straffbelagd gärning och ett åsidosättande av tjänstemannens skyldigheter enligt tjänsteföreskrifterna är administrationen därför bunden av vad den nationella domstolen har konstaterat avseende de faktiska omständigheterna i brottmålet. När denna domstol funnit att vissa omständigheter i målet är bevisade kan administrationen bedöma huruvida de ska anses utgöra ett fel i tjänsten som kan föranleda en disciplinåtgärd, varvid den särskilt ska pröva huruvida dessa omständigheter utgör åsidosättanden av skyldigheter enligt tjänsteföreskrifterna (förstainstansrättens dom av den 10 juni 2004 i mål T-307/01, François mot kommissionen, REG 2004, s. II-1669, punkt 75).

324 I förevarande fall framgår det av motiveringen till beslutet att inte avsluta det disciplinära förfarandet att inledandet av ett disciplinärt förfarande mot sökanden inte bara grundades på det åtal som i Belgien väcktes för urkundsförfalskning och bedrägeri, i förbindelse med René Berthelots reseförordnanden och redovisningar för kostnader i samband med tjänsteresor, utan även grundade sig på sökandens aktiva roll vid den rättsstridiga placeringen av René Berthelot i en högre lönegrad och den likaså rättsstridiga anställningen av honom vid GFC.

325 I allmänna åklagarens skriftliga sakframställan angavs att det inte fanns några uppgifter som uttryckligen eller underförstått avsåg sökanden, att det inte fanns några materiella bevis som kunde styrka att han deltagit i gärningarna och att han själv hade ingett uppgifter som visade att reseförordnandena var oriktiga. I beslutet att det inte fanns grund för åtal, vilket hänvisade till allmänna åklagarens skriftliga sakframställan, konstaterades att det enligt handlingarna från förundersökningen inte rådde någon tvekan om att anklagelserna om urkundsförfalskning och bedrägeri kvarstod, men att det inte fanns något indicium som gjorde det möjligt att helt säkert inrikta sig på en av de personer som förundersökningen avsåg.

- 326 Beslutet att det inte fanns grund för åtal hindrar således enbart de disciplinära myndigheterna från att mot sökanden åberopa de anmärkningar om urkundsförfalskning och bedrägeri, som är straffbara enligt belgisk straffrätt, vad beträffar upprättandet av René Berthelots reseförordnanden och kostnader i samband med tjänsteresor. Beslutet hindrar däremot inte den disciplinära myndigheten från att mot sökanden åberopa eventuella disciplinära anmärkningar som hänger samman med placeringen av René Berthelot i en högre lönegrad enligt tabellen och hans anställning vid GFC.
- 327 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den åttonde anmärkningens två första delar, eftersom de saknar grund.

Anmärkningens tredje del: Det påstått omotiverade sambandet mellan det disciplinära förfarande som avsåg sökanden och det förfarande som avsåg den före detta kommissionsledamoten

– Parternas argument

- 328 Sökanden har i andra gjort gällande att beslutet att inte avsluta det disciplinära förfarandet är rättsstridigt på grund av att det i beslutet slogs fast att nämnda förfarande skulle fortsätta att vara vilande, genom att felaktigt knyta denna vilandeförklaring till utgången i det förfarande mot Édith Cresson som då var anhängigt vid domstolen.
- 329 Sökanden har särskilt kritiserat den analogi med artikel 25 i bilaga IX till tjänsteföreskrifterna som tillsättningsmyndigheten gjorde för att motivera det angripna beslutet. Han har påpekat att domen i det ovannämnda målet Tzoanos mot kommissionen inte alls är relevant i förevarande fall, eftersom den domen avsåg det fall då en tjänsteman brottas med två förfaranden, det ena straffrättsligt och det andra disciplinärt, medan det i förevarande fall förelåg två förfaranden som avsåg två olika personer. Sökanden har påtalat att tillsättningsmyndighetens resonemang är motstridigt, eftersom den erinrade om att syftet med artikel 25 i bilaga IX till tjänsteföreskrifterna är att tjänstemannen inte ska försättas i en mindre fördelaktig situation genom att det fattas ett disciplinärt beslut innan det straffrättsliga förfarandet har avslutats, samtidigt som det angripna beslutet i detta fall bestraffade honom, i stället för att skydda hans intressen.
- 330 Sökanden har slutligen gjort gällande att motiveringen till det angripna beslutet är obegriplig, eftersom det anges att ”varje beslut i sak i ert ärende, oavsett om det rör sig om ett eventuellt beslut att avsluta förfarandet eller ett eventuellt beslut att fullfölja ärendet, skulle inte vara neutralt i förhållande till förfarandet mot Édith Cresson vid domstolen och skulle därför kunna betraktas som ett försök till otillbörlig påverkan”. Sökanden har påpekat att han inte förstår vem som skulle kunna påverkas: Tillsättningsmyndigheten själv, domstolen eller personaldomstolen? Genom att anföra detta argument, åsidosatte tillsättningsmyndigheten motiveringsskyldigheten som föreskrivs i artikel 25 andra stycket i tjänsteföreskrifterna, vilket gör att det angripna beslutet är rättsstridigt.
- 331 Kommissionen har bemött sökandens argument genom att i huvudsak göra gällande att det inte fanns någon bestämmelse som ålade tillsättningsmyndigheten att vilandeförklara förfarandet, men att man rimligen inte kunde vidta rättsliga åtgärder mot en tjänsteman innan målet rörande den person i vars intressen han uppenbarligen hade agerat hade avgjorts. Den har tillagt att beslutet om vilandeförklaring inte skadade sökandens intressen, vilka tvärtom skyddades genom beslutet. Beviset för detta är att svarandeinstitutionen beslutade att avsluta det disciplinära förfarande som avsåg sökanden, med hänsyn till att domstolen inte ådömde den före detta kommissionsledamoten någon sanktion.

– Personaldomstolens bedömning

- 332 Sökanden anser dels att den osammanhängande motiveringen till beslutet att inte avsluta det disciplinära förfarandet gör att nämnda beslut inte uppfyller det krav på motivering av beslut som föreskrivs i artikel 25 i tjänsteföreskrifterna, dels att detta beslut bygger på en felaktig rättstillämpning.
- 333 Det ska först erinras om att motiveringen ska göra det möjligt för domstolen att pröva det angripna beslutets lagenlighet och ge den som berörs av beslutet tillräckliga upplysningar för att kunna bedöma om beslutet är välgrundat, eller huruvida det eventuellt är behäftat med ett fel som innebär att dess lagenlighet kan ifrågasättas (förstainstansrättens dom av den 23 april 2002 i mål T-372/00, Campolargo mot kommissionen, REGP 2002, s. I-A-49 och II-223, punkt 49, och av den 17 oktober 2006 i mål T-406/04, Bonnet mot domstolen, REGP 2006, s. I-A-2-213 och II-A-2-1097, punkt 67).
- 334 Det huvudsakliga argument som sökanden har åberopat för att motivera sin begäran om att det disciplinära förfarande som avsåg honom skulle avslutas är den belgiska brottmålsdomstolens beslut att det inte fanns grund för åtal.
- 335 I beslutet att inte avsluta det disciplinära förfarandet anges att det disciplinära förfarandet och brottmålsförfarandet är skilda och fristående från varandra. Tribunal de première instance de Bruxelles kvalificerade gärningarna enbart med hänsyn till belgisk straffrätt, och inte med hänsyn till kommissionens anmärkningar som grundade sig på skyldigheter enligt gemenskapsrätten. Utgången i det belgiska domstolsförfarandet påverkade följaktligen inte det disciplinära förfarandet, och det förhållandet att det belgiska brottmålsförfarandet ledde till ett beslut om att det inte fanns grund för åtal innebär inte att det disciplinära förfarandet skulle avslutas.
- 336 Av det ovan anförda följer att det angripna beslutet ger sökanden tillräckliga upplysningar för att kunna bedöma om skälen som ledde till avslag på hans begäran om att det disciplinära förfarande skulle avslutas var välgrundade och gör det möjligt för personaldomstolen att pröva beslutets lagenlighet.
- 337 Oberoende av svaret på sökandens begäran om att det disciplinära förfarandet skulle avslutas, angavs det i det angripna beslutet att det disciplinära förfarande som avsåg sökanden skulle fortsätta att vara vilande.
- 338 Att det disciplinära förfarande som avsåg sökanden skulle fortsätta att vara vilande motiverade tillsättningsmyndigheten med det samband som förelåg mellan detta förfarande och det förfarande som inletts mot Édith Cresson vid domstolen.
- 339 Oaktat den visserligen vaga hänvisningen till ett ”försök till otillbörlig påverkan”, ger en sådan motivering sökanden tillräckliga upplysningar för att kunna bedöma om skälen som motiverade att det disciplinära förfarandet skulle fortsätta att vara vilande var välgrundade och gör det möjligt för personaldomstolen att pröva beslutets lagenlighet.
- 340 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser anmärkningen om att motiveringen i det angripna beslutet var otillräcklig.
- 341 Vad beträffar anmärkningen om felaktig rättstillämpning påpekar personaldomstolen att även om det inte fanns någon bestämmelse som ålade tillsättningsmyndigheten att vilandeförklara förfarandet i avvaktan på att dom avkunnades i målet kommissionen mot Cresson, förelåg det ett samband mellan sökandens fall och Édith Cressons fall, eftersom han var hennes kanslichef under den period då en del av de bedrägerier som hon anklagades för begicks, och detta samband utgjorde en omständighet som kommissionen rätteligen kunde beakta.

342 Bortsett från den omständigheten att det vilande förfarandet fick till följd att det disciplinära förfarandet drog ut på tiden, förefaller följaktligen beslutet att inte vidta rättsliga åtgärder mot sökanden innan den förre detta kommissionsledamotens fall hade avgjorts i sig vara befogat och rimligt.

343 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den åttonde anmärkningens tredje del.

Anmärkningens fjärde del: Brist på bevisning som motiverade att det disciplinära förfarandet inleddes

– Parternas argument

344 Sökanden har hävdade att ett disciplinärt förfarande inleddes mot honom, trots att de faktiska uppgifter som låg till grund för förfarandet "aldrig har styrkts och till och med ansågs vara grundlösa [i det beslut som meddelades av Tribunal de première instance de Bruxelles]».

345 Kommissionen anser att beslutet att inleda ett disciplinärt förfarande endast kan utgöra ett fel i tjänsten i det exceptionella fallet då det föreligger en avsikt att skada, det vill säga i en situation då det inte föreligger något indicium mot den berörda personen vid den tidpunkt då beslutet fattas. Så var dock inte fallet här, eftersom sökanden hade varit föremål för allvarliga anklagelser rörande hans inblandning i allvarliga oegentligheter.

– Personaldomstolens bedömning

346 Denna del av anmärkningen avser att beslutet att inleda det disciplinära förfarandet var rättsstridigt.

347 Av parternas argument framgår att dessa har olika uppfattning om omfattningen av det utrymme för skönmässig bedömning som en institution förfogar över när det gäller beslutet att inleda ett disciplinärt förfarande och följaktligen den ingående prövning som unionsdomstolen ska göra av lagenligheten av ett sådant beslut.

348 Sökanden anser nämligen att beslutet att inleda ett disciplinärt förfarande är rättsstridigt om de anmärkningar som ligger till grund för att inleda detta förfarande inte har styrkts, vilket innebär att domstolen ska göra en normal prövning av detta beslut. Kommissionen anser däremot att ett sådant beslut endast kan utgöra ett fel i tjänsten i det exceptionella fallet då det föreligger en avsikt att skada, vilken innebär att domstolsprövningen ska begränsas till att avse maktmissbruk.

349 Det är således lämpligt att först precisera omfattningen av det utrymme för skönmässig bedömning som tillsättningsmyndigheten förfogar över när den fattar beslutet att inleda ett disciplinärt förfarande och hur ingående domstolsprövningen ska vara till följd av detta, innan personaldomstolen därefter undersöker huruvida det beslut genom vilket kommissionen i förevarande fall inledde ett disciplinärt förfarande mot sökanden var rättsstridigt.

350 Innan persondomstolen övergår till dessa frågor, är det nödvändigt att göra två inledande anmärkningar.

351 För det första ska den angripna rättsaktens lagenlighet bedömas utifrån de faktiska och rättsliga förhållanden som förelåg när rättsakten antogs (domstolens dom av den 7 februari 1979 i de förenade målen 15/76 och 16/76, Frankrike mot kommissionen, REG 1979, s. 321, punkt 7, svensk specialutgåva, volym 4, s. 287). Eventuella omständigheter som framkommer genom utredningen i det disciplinära förfarandet efter beslutet att inleda detta förfarande kan inte påverka lagenligheten av detta beslut, eftersom syftet med utredningen särskilt är att avgöra huruvida de ursprungliga misstankarna var välgrundade (se analogt domen i det ovannämnda målet Giraudy mot kommissionen, punkt 145).

- 352 För det andra kan inte det förhållandet att det disciplinära förfarandet har avslutats utan att någon disciplinåtgärd har vidtagits mot den berörda tjänstemannen hindra domstolen från att pröva lagenligheten av beslutet att inleda ett disciplinärt förfarande mot personen i fråga.
- 353 Det skulle nämligen finnas en risk för godtycklighet om det ansågs att tillsättningsmyndigheten har en oinskränkt och obegränsad behörighet att inleda ett disciplinärt förfarande mot en tjänsteman, och därefter avsluta förfarandet utan att vidta någon disciplinåtgärd, utan att tjänstemannen har möjlighet att vid lämpligt tillfälle bestrida beslutet att inleda detta förfarande, på grund av att det inte har vidtagits någon disciplinåtgärd mot vilken tjänstemannen eventuellt kan väcka talan.
- 354 Det måste således finnas en rättslig begränsning av tillsättningsmyndighetens utrymme för skönsmässig bedömning då den fattar ett beslut om att inleda ett disciplinärt förfarande. En sådan begränsning ska vara underställd domstolsprövning.
- 355 Kommissionens resonemang står för övrigt inte i strid med ett sådant konstaterande. Institutionens uppfattning är nämligen inte att all domstolsprövning av beslutet att inleda ett disciplinärt förfarande ska vara utesluten, utan att en sådan prövning ska vara begränsad till att avse maktmissbruk.
- 356 I artikel 86.1 i tjänsteföreskrifterna, i den lydelse som var tillämplig fram till och med den 30 april 2004, med stöd av vilken beslutet att inleda ett disciplinärt förfarande mot sökanden antogs, föreskrivs att om en tjänsteman underlåter att uppfylla någon av sina skyldigheter, antingen det sker uppsåtligt eller på grund av vårdslöshet från hans sida, kan disciplinära åtgärder vidtas mot honom.
- 357 Valet av uttrycket ”kan” i avfattningen av denna bestämmelse får till följd att en disciplinåtgärd inte systematiskt och obligatoriskt vidtas mot den berörda tjänstemannen, om han underlåter att uppfylla en av sina skyldigheter, utan en disciplinåtgärd kan helt enkelt vidtas mot tjänstemannen.
- 358 Den bestämmelse som föreskrivs i artikel 86.1 i tjänsteföreskrifterna, i den lydelse som var tillämplig fram till och med den 30 april 2004, kräver således med nödvändighet att tillsättningsmyndigheten har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning både vad gäller lämpligheten av att inleda ett disciplinärt förfarande som vad gäller valet att eventuellt vidta en disciplinåtgärd efter detta förfarande.
- 359 Såsom fastslagits i förstainstansrättens praxis är syftet med ett beslut om att inleda ett disciplinärt förfarande mot en tjänsteman att möjliggöra för tillsättningsmyndigheten att undersöka sanningshalten i de omständigheter som den berörda tjänstemannen klandras för och hur allvarliga dessa är samt höra tjänstemannen angående detta, för att bilda sig en uppfattning om dels huruvida det är lämpligt att utan vidare åtgärder avsluta det disciplinära förfarandet eller vidta en disciplinåtgärd mot tjänstemannen, dels huruvida det i förekommande fall är nödvändigt att hänskjuta ärendet till disciplinnämnden i enlighet med det förfarande som föreskrivs i bilaga IX till tjänsteföreskrifterna innan denna disciplinåtgärd vidtas (förstainstansrättens dom av den 13 mars 2003 i mål T-166/02, Pessoa e Costa mot kommissionen, REGP 2003, s. I-A-89 och II-471, punkt 36, och av den 5 oktober 2005 i mål T-203/03, Rasmussen mot kommissionen, REGP 2005, s. I-A-279 och II-1287, punkt 41).
- 360 Med hänsyn till syftet och ändamålet med ett disciplinärt förfarande, enligt vad som fastslagits i förstainstansrättens praxis, är det – i motsats till vad sökanden har hävdats – inte nödvändigt att de omständigheter som den berörda personen klandras för har ”styrkts” för att ett disciplinärt förfarande lagenligt ska kunna inledas. Det disciplinära förfarandet har just till syfte att bringa klarhet i de omständigheter som den berörda personen klandras för.
- 361 Sökanden kan följaktligen inte vinna framgång med argumentet att ett disciplinärt förfarande inleddes och fullföljdes mot honom, trots att de faktiska uppgifter som låg till grund för förfarandet inte hade ”styrkts”.

- 362 I andra änden av skalan ska personaldomstolen pröva kommissionens argument om att beslutet att inleda ett disciplinärt förfarande mot en tjänsteman endast är rättsstridigt i det exceptionella fall då det är fråga om maktmissbruk.
- 363 Begreppet maktmissbruk har enligt fast rättspraxis en bestämd innebörd och avser det fall då en administrativ myndighet använder sin behörighet för ett annat ändamål än det som ligger till grund för behörigheten. Ett beslut innebär endast maktmissbruk om det på grundval av objektiva, relevanta och samstämmiga uppgifter framgår att det har antagits för att uppnå andra mål än dem som angetts (förstainstansrättens dom av den 11 juni 1996 i mål T-118/95, Anacoreta Correia mot kommissionen, REGP 1996, s. I-A-283 och II-835, punkt 25, och av den 6 juli 1999 i de förenade målen T-112/96 och T-115/96, Séché mot kommissionen, REGP 1999, s. I-A-115 och II-623, punkt 139).
- 364 Maktmissbruk utgör således ett särskilt allvarligt fall av rättsstridighet.
- 365 En risk för godtycklighet skulle dock kvarstå om det godtogs att maktmissbruk utgör det enda fall då ett beslut om att inleda ett disciplinärt förfarande mot en tjänsteman kan vara rättsstridigt. Allvarlig oaktsamhet från tillsättningsmyndighetens sida på området skulle nämligen inte kunna medföra någon sanktionsåtgärd.
- 366 Med hänsyn till det ovan anförda och för att skydda den berörda tjänstemannens rättigheter, ska tillsättningsmyndigheten anses utöva sin behörighet på ett rättsstridigt sätt inte bara då det föreligger bevis för maktmissbruk, utan även då det saknas tillräckligt exakta och relevanta uppgifter som tyder på att tjänstemannen begått ett fel i tjänsten som kan föranleda en disciplinåtgärd (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Franchet och Byk mot kommissionen, punkt 352).
- 367 Med beaktande av tillsättningsmyndighetens stora utrymme för skönsmässig bedömning och de gränser som ska fastställas för detta, ska domstolsprövningen begränsas till en kontroll av att de faktiska omständigheter som administrationen har beaktat för att inleda det disciplinära förfarandet är materiellt riktiga, att bedömningen av de påtalade omständigheterna inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk (se, analogt vad beträffar disciplinåtgärder, förstainstansrättens dom av den 15 maj 1997 i mål T-273/94, N mot kommissionen, REGP 1997, s. I-A-97 och II-289, punkt 125, och av den 17 maj 2000 i mål T-203/98, Tzikis mot kommissionen, REGP 2000, s. I-A-91 och II-393, punkt 50).
- 368 I förevarande fall ska det konstateras att Olafs och IDOC:s rapporter inte uteslöt möjligheten att sökanden var delaktig i den rättsstridiga placeringen av René Berthelot i en högre lönegrad enligt tabellen.
- 369 I Olafs rapport av den 23 november 1999 nämns nämligen, utifrån delvis överensstämmande uppgifter från tjänstemän, att det troligen hade hållits ett möte i sökandens arbetsrum, under vilket man hade diskuterat möjligheten att placera René Berthelot i lönegrad I för gästforskare. I IDOC:s rapport av den 22 februari 2002 anges det att bedömningen av uppgifterna från utredningen ger intrycket av att det faktiskt hade hållits ett sådant möte mellan den 21 och den 29 november 1996.
- 370 Det fanns således tillräckligt allvarliga uppgifter som tydde på att sökanden hade varit aktivt delaktig i vart fall vid placeringen av René Berthelot i en högre lönegrad enligt tabellen, vilken placering antogs vara rättsstridig vid tidpunkten för beslutet att inleda ett disciplinärt förfarande mot sökanden, även om det inte fanns någon skriftlig dokumentation som bekräftade de olika tjänstemännens uppgifter och även om sökanden bestred sanningshalten i ett antal vittnesmål. Beslutet att inleda ett disciplinärt förfarande mot sökanden var således grundat på tillräckligt exakta och relevanta faktiska uppgifter.
- 371 Under dessa omständigheter överskred inte tillsättningsmyndigheterna gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning genom att inleda ett disciplinärt förfarande mot sökanden.

372 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den åttonde anmärkningens fjärde del.

Anmärkningens femte del: Åsidosättanden av omsorgsplikten, biståndsskyldigheten och principen om skydd för berättigade förväntningar

– Parternas argument

373 Sökanden har klandrat kommissionen för att ha inlett och fullföljt ett disciplinärt förfarande ”som genomfördes på ett partiskt sätt och under vilket tillsättningsmyndigheten inte gjorde allt som stod i dess makt för att förstå det exakta händelseförloppet”. Därigenom åsidosatte kommissionen sin omsorgsplikt, sin biståndsskyldighet och principen om skydd för berättigade förväntningar. Till stöd för denna grund har sökanden påpekat de många brister och åsidosättanden av rätten till försvar som förekom under de olika administrativa utredningarna, vilket gör att tilltron till det disciplinära förfarande som inletts på sådana grunder går helt förlorad.

374 Kommissionen har bestritt att den åsidosatte sin omsorgsplikt och biståndsskyldighet. Den har framhållit att då det föreligger allvarliga uppgifter som tyder på att en tjänsteman har åsidosatt sina skyldigheter enligt tjänsteföreskrifterna, kan omsorgsplikten under inga omständigheter hindra tillsättningsmyndigheten från att inleda ett disciplinärt förfarande mot tjänstemannen. Vidare kan institutionen inte klandras för att den inte vidtagit alla nödvändiga åtgärder för att kontrollera huruvida anklagelserna mot sökanden var befogade eller ej.

– Personaldomstolens bedömning

375 Det ska undersökas huruvida kommissionen åsidosatte sin omsorgsplikt, sin biståndsskyldighet och principen om skydd för berättigade förväntningar, genom att inleda och fullfölja ett disciplinärt förfarande mot sökanden.

376 Enligt fast rättspraxis återspeglar omsorgsplikten den jämvikt mellan ömsesidiga rättigheter och skyldigheter som tjänsteföreskrifterna har skapat i relationerna mellan den offentliga myndigheten och de offentligt anställda. Omsorgsplikten innebär bland annat att tillsättningsmyndigheten, när den fattar beslut om en tjänstemans situation, ska beakta samtliga omständigheter som kan ligga till grund för dess beslut och att den därvid inte bara beaktar tjänstens intresse, utan även den berörda tjänstemannens intresse (förstainstansrättens dom av den 20 juni 1990 i mål T-133/89, Burban mot parlamentet, REG 1990, s. II-245, punkt 27, och domen i de ovannämnda förenade målen Séché mot kommissionen, punkt 147).

377 De krav som följer av omsorgsplikten kan dock inte tolkas så, att de i sig hindrar tillsättningsmyndigheten från att inleda och handlägga ett disciplinärt förfarande mot en tjänsteman. Ett sådant beslut fattas nämligen framför allt i institutionens intresse av att en tjänstemans eventuella åsidosättanden av sina skyldigheter enligt tjänsteföreskrifterna fastställs och att disciplinåtgärder eventuellt vidtas.

378 Kommissionen kan följaktligen inte anses ha åsidosatt sin omsorgsplikt enbart på grund av att den inledde ett disciplinärt förfarande mot sökanden.

379 Sökandens övriga kritik mot att ett disciplinärt förfarande inleddes mot honom och fullföljdes har underkänts i samband med den åttonde anmärkningens övriga delar. Den särskilda anmärkning som avser att detta förfarande tog orimligt lång tid i anspråk kommer att undersökas längre ned.

- 380 Vidare följer det av fast rättspraxis att biståndsskyldigheten i artikel 24 i tjänsteföreskrifterna syftar till att institutionen ska försvara tjänstemännen mot ageranden av tredje man, kolleger eller överordnade, i deras personliga egenskap, och inte mot rättsakter som härrör från institutionen själv, vilka ska kontrolleras enligt andra bestämmelser i tjänsteföreskrifterna (förstainstansrättens dom av den 18 februari 1993 i mål T-45/91, *Mc Avoy* mot parlamentet, REG 1993 s. II-83, punkt 60, och av den 13 juli 1995 i mål T-44/93, *Saby* mot kommissionen, REGP 1995, s. I-A-175 och II-541, punkt 54).
- 381 Det ska dock konstateras att Olaf, GD Personal och administration och IDOC, vars utredningar sökanden har kritiserat, inte utgör tredje man i förhållande till institutionen. Vidare har sökanden inte lagt fram en tillstymmelse till bevis för ageranden från kollegor eller överordnade som skulle ha motiverat ett bistånd från institutionens sida.
- 382 Följaktligen saknas det fog för sökandens påstående att biståndsskyldigheten åsidosattes.
- 383 Vidare följer det av fast rättspraxis att även om rätten att göra anspråk på skydd för berättigade förväntningar tillkommer varje person som befinner sig i en situation där administrationen har väckt grundade förhoppningar, kan en tjänsteman inte åberopa att principen om skydd för berättigade förväntningar har åsidosatts om inte administrationen har gett vederbörande tydliga försäkringar (förstainstansrättens dom av den 27 mars 1990 i mål T-123/89, *Chomel* mot kommissionen, REG 1990, s. II-131, punkt 26, och domen i de ovannämnda förenade målen *Séché* mot kommissionen, punkt 160).
- 384 I förevarande fall gav inte administrationen sökanden några tydliga försäkringar som han skulle kunna åberopa. Kommissionen kan således inte anses ha åsidosatt principen om skydd för berättigade förväntningar.
- 385 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser anmärkningens femte del.

Anmärkningens sjätte del: Den disciplinära myndighetens åsidosättande av sin skyldighet att agera inom rimlig tid

– Parternas argument

- 386 Sökanden har hävdatt att den rimliga tidsfrist inom vilken tillsättningsmyndigheten skulle fatta ett avgörande överskreds. Han har åberopat domen i det ovannämnda målet *François* mot kommissionen, i vilken det slogs fast att de disciplinära myndigheterna, även när det inte föreskrivs någon preskriptionstid, är skyldiga att handla så, att det förfarande som kan medföra att en disciplinåtgärd vidtas inleds inom rimlig tid. I förevarande fall konstaterar han att de omtvistade omständigheterna hänför sig till åren 1995–1997 och att administrationen hade kännedom om de omständigheter och beteenden som skulle kunna utgöra åsidosättanden av skyldigheterna enligt tjänsteföreskrifterna sedan ingivandet av Olafs rapport i november 1999 eller i vart fall sedan år 2002. Tillsättningsmyndigheten inledde dock ett disciplinärt förfarande mot sökanden först den 16 januari 2004. Sedan den belgiska domstolen den 30 juni 2004 beslutade att det inte fanns grund för åtal, är principen att frågan om ansvar för brott ska avgöras innan frågan om disciplinärt ansvar kan prövas inte längre relevant, och ingen ytterligare utredningsåtgärd vidtogs inom ramen för det disciplinära förfarandet. Således åsidosattes principen om att tillsättningsmyndigheten ska fatta ett avgörande inom rimlig tid.
- 387 Enligt kommissionen var omständigheterna i detta fall mycket speciella. "Berthelot-affären" ingick i ett mycket större sammanhang med utredningar som gjordes i syfte att fastställa i vilken utsträckning kommissionen, som kollegium, eller vissa av dess ledamöter enskilt var ansvariga för bedrägeri, bristfällig förvaltning eller nepotism. Utredningar av en sådan omfattning kunde inte utföras inom de

tidsfrister som normalt är tillämpliga på disciplinära förfaranden. Sammanlagt gjordes tre administrativa utredningar och ett brottmålsförfarande inleddes, vilket visar de aktuella omständigheternas komplexitet.

- 388 Kommissionen anser vidare att de perioder då det disciplinära förfarandet på ett lagenligt sätt var vilande inte ska beaktas vid bedömningen av det disciplinära förfarandets varaktighet, eftersom institutionen inte har någon kontroll över hur länge ett domstolsförfarande pågår.
- 389 Slutligen har kommissionen framhållit att argumentet om att förfarandet tog alltför lång tid i anspråk, vilket åberopades av Édith Cresson i det mål som utmynnade i domen i målet kommissionen mot Cresson, underkändes av domstolen i punkterna 90–92 i nämnda dom.

– Personaldomstolens bedömning

- 390 Det följer av principen om god förvaltningssed att de disciplinära myndigheterna är skyldiga att genomföra det disciplinära förfarandet skyndsamt och handla på ett sådant sätt att varje efterföljande åtgärd vidtas inom en rimlig tidsfrist i förhållande till den föregående åtgärden (domen i det ovannämnda målet François mot kommissionen, punkt 47, och personaldomstolens dom av den 8 november 2007 i mål F-40/05, Andreasen mot kommissionen, REGP 2007, s. I-A-1-337 och II-A-1-1859, punkt 194 och där angiven rättspraxis, vilken har överklagats till Europeiska unionens tribunal, där överklagandet nu är anhängigt som mål T-17/08 P).
- 391 Denna skyldighet att handla skyndsamt och att iaktta en rimlig tidsfrist gäller även inledandet av ett disciplinärt förfarande, särskilt för det fall, och från och med den tidpunkt då, administrationen fick kännedom om de omständigheter och beteenden som skulle kunna utgöra åsidosättanden av en tjänstemans skyldigheter enligt tjänsteföreskrifterna. Även när det inte föreskrivs någon preskriptionstid är nämligen de disciplinära myndigheterna skyldiga att handla så, att det förfarande som kan medföra att en disciplinåtgärd vidtas inleds inom rimlig tid (domen i det ovannämnda målet François mot kommissionen, punkt 48 och där angiven rättspraxis).
- 392 Att ett disciplinärt förfarande tar orimligt lång tid i anspråk kan således både bero på genomförandet av föregående administrativa utredningar och på det disciplinära förfarandet som sådant. Den period som ska beaktas för att bedöma huruvida ett disciplinärt förfarande har tagit rimlig tid i anspråk är således inte bara den period som börjar att löpa från och med beslutet att inleda detta förfarande. Frågan huruvida det disciplinära förfarandet, när det väl har inletts, har genomförts med erforderlig skyndsamhet kommer att påverkas av den omständigheten att en mer eller mindre lång tid har förflutit från det att den påstådda disciplinöverträdelsen begicks till dess att beslutet att inleda det disciplinära förfarandet fattades.
- 393 Huruvida förfarandet har tagit rimlig tid i anspråk ska bedömas med hänsyn till de särskilda omständigheterna i varje enskilt fall och i synnerhet med hänsyn till tvistens betydelse för den berörde, sakens komplexitet samt sökandens och de behöriga myndigheternas uppträdande (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 17 december 1998 i mål C-185/95 P, Baustahlgewebe mot kommissionen, REG 1998, s. I-8417, punkt 29 och där angiven rättspraxis).
- 394 Ingen särskild omständighet är avgörande. Var och en av dessa ska undersökas separat, och därefter ska deras kumulativa effekt bedömas. Vissa exempel på dröjsmål som kan tillskrivas tillsättningsmyndigheten kan framstå som rimliga om de betraktas var och en för sig, men vara orimliga om de betraktas tillsammans. Kraven på skyndsamhet i förfaranden går dock inte utöver de krav som är förenliga med principen om god förvaltningssed.

- 395 När ett förfarande, på grund av beslut som fattats av tillsättningsmyndigheten, har överskridit det som man normalt sett anser utgör en rimlig varaktighet, ankommer det på denna myndighet att visa att det föreligger särskilda omständigheter som kan motivera detta överskridande (se analogt, vad beträffar upprättandet av betygsrapporter, domstolens dom av den 5 maj 1983 i mål 207/81, Ditterich mot kommissionen, REG 1983, s. 1359, punkt 26).
- 396 Mot bakgrund av dessa principer ska det undersökas huruvida det disciplinära förfarandet genomfördes inom en rimlig tid. Det kräver att man först erinrar om de huvudsakliga händelser som ledde till att förfarandet inleddes och förfarandets huvudetapper, innan man därefter undersöker huruvida den objektivt fastställda varaktigheten kan anses vara rimlig.
- 397 I beslutet av den 16 januari 2004 att inleda ett disciplinärt förfarande mot sökanden, klandrades sökanden för att ha haft en aktiv roll vid placeringen av René Berthelot i en högre lönegrad enligt tabellen och vid anställningen av honom vid GFC.
- 398 Med verkan från och med den 1 september 1996 placerades René Berthelot i en högre lönegrad och han erbjöds ett kontrakt som gästforskare vid GFC med verkan från och med den 1 mars 1997. Beslutet att inleda det disciplinära förfarandet fattades således mer än sju år efter de omständigheter som sökanden klandrades för. Denna tid är i sig obestriddligen onormalt lång när det gäller att vidta åtgärder mot en tjänsteman i disciplinärt hänseende.
- 399 Olaf färdigställde den 23 november 1999 sin rapport från utredningen rörande René Berthelots anställningsvillkor i egenskap av gästforskare vid kommissionen. IDOC färdigställde den 22 februari 2002 sin ytterligare administrativa utredningsrapport avseende den period då René Berthelot arbetat som gästforskare vid GD Forskning. Mellan överlämnandet av den sistnämnda rapporten och inledandet av det disciplinära förfarandet gjordes inte någon ytterligare utredning. Beslutet att inleda ett disciplinärt förfarande mot sökanden fattades således nästan två år efter den sista administrativa utredningsrapporten. Även denna tid är onormalt lång, i samband med ett disciplinärt förfarande som avser en tjänsteman.
- 400 Efter överlämnandet av den sistnämnda utredningsrapporten är den enda händelse som kan anses vara relevant med avseende på det disciplinära förfarandet att den belgiska åklagarmyndigheten väckte åtal mot sökanden den 18 mars 2003. Tio månader förflöt dock från denna händelse till dess att det disciplinära förfarandet inleddes, vilket likaså är en onormalt lång tid.
- 401 Genom tillsättningsmyndighetens beslut av den 16 januari 2004 inleddes det disciplinära förfarandet och vilandeförklaras omedelbart, med tillämpning av artikel 88 femte stycket i tjänsteföreskrifterna, i den lydelse som var tillämplig fram till och med den 30 april 2004, vari det föreskrivs att om tjänstemannens handlingar leder till åtal, ska ett slutligt beslut fattas först sedan avgörandet i den domstol som prövar fallet har vunnit laga kraft. Efter avkunnandet av den belgiska brottmålsdomstolens beslut av den 30 juni 2004 att det inte fanns grund för åtal, underrättade kommissionen sökanden, genom skrivelse av den 13 juli 2004, om att det disciplinära förfarande som avsåg honom hade vilandeförklarats i avvaktan på ett beslut av kommissionsledamöternas kollegium rörande Édith Cressons ärende.
- 402 Det disciplinära förfarandet avslutades slutligen genom beslut av den 16 oktober 2006, det vill säga nästan tio år efter de påtalade omständigheterna.
- 403 Det ska därefter undersökas huruvida kommissionen har lagt fram uppgifter som kan visa att en varaktighet som objektivt sett redan är så lång, och vid första anblicken orimlig, likväl kan anses vara rimlig med hänsyn till de särskilda omständigheterna i det enskilda fallet.

- 404 Det ska först erinras om att Édith Cresson, i det mål som utmynnade i domen i målet kommissionen mot Cresson, hade åberopat ett liknande argument som det sökanden har åberopat i förevarande mål. Édith Cresson hävdade nämligen att inledandet av ett disciplinärt förfarande genom ett meddelande om anmärkningar den 21 januari 2003, det vill säga mer än sju år efter det att de omständigheter som kommissionen åberopade inträffade, var oacceptabelt, särskilt med hänsyn till att det fanns flera sedan länge tillgängliga rapporter avseende de omständigheter som hon anklagades för, och med hänsyn till att ärendet inte var komplicerat (se domen i målet kommissionen mot Cresson, punkt 78).
- 405 Domstolen underkände detta argument, genom att slå fast att eftersom artikel 213.2 EG dittills aldrig hade tillämpats för att inleda ett förfarande mot en ledamot av kommissionen på grund av dennes handlande under sin ämbetsperiod, kunde institutionen ha ansett sig nödgad att iaktta särskild noggrannhet.
- 406 Även om kommissionen, såsom domstolen konstaterade, med fog kunde ha ansett sig nödgad att iaktta särskild noggrannhet vid inledandet av ett förfarande mot Édith Cresson, kunde inte denna omständighet nödvändigtvis medföra att institutionen befriades från sin skyldighet att genomföra ett eventuellt disciplinärt förfarande mot sökanden inom rimlig tid.
- 407 Det förelåg visserligen ett samband mellan sökandens fall och Édith Cressons fall, eftersom han var hennes kanslichef under den period då en del av de bedrägerier som hon anklagades för begicks. Som personaldomstolen redan har konstaterat i samband med anmärkningens tredje del (se ovan punkterna 341 och 342) utgjorde detta samband en omständighet som kommissionen rätteligen kunde beakta.
- 408 Det förelåg dock avgörande skillnader mellan de båda ärendena, skillnader som hindrade svarandeinstitutionen från att automatiskt och utan åtskillnad tillämpa de beslut som fattats med avseende på den före detta kommissionsledamoten på sökanden.
- 409 För det första befann sig sökanden, i egenskap av tjänsteman, i en annan situation enligt tjänsteföreskrifterna än Édith Cresson. I egenskap av politiskt tillsatt kommissionsledamot för en tidsbegränsad mandatperiod, var nämligen Édith Cresson dels politiskt ansvarig för sina handlingar och för handlingar av personer som hade agerat för hennes räkning och i enlighet med hennes instruktioner, dels föremål för det särskilda förfarande som föreskrivs i artikel 213 EG och artikel 126 EA. Hon hade lämnat sitt uppdrag sedan mer än tre år tillbaka då ett förfarande inleddes mot henne med stöd av dessa artiklar. Sökanden omfattades däremot, i egenskap av tjänsteman, av en lojalitetsplikt gentemot Europeiska gemenskaperna enligt tjänsteföreskrifterna och förväntades fortsätta sin karriär inom kommissionen. Man kan dock knappast förvänta sig av en tjänsteman att han fortsätter att arbeta normalt och behåller den lojalitet gentemot gemenskaperna som tjänsteföreskrifterna kräver av honom, om hans uppförande i tjänsten under flera år är föremål för flera på varandra följande utredningar, och risken för disciplinåtgärder således hänger över honom.
- 410 För det andra var sökanden, även om han under en viss period var Édith Cressons kanslichef, tidsmässigt inte inblandad i de händelser som gav upphov till anklagelserna mot henne. När sökanden tillsattes som Édith Cressons kanslichef den 21 december 1995, hade nämligen den rättsstridiga anställningen av René Berthelot redan skett, eftersom han hade ställning som gästforskare vid GD Forskning sedan den 1 september 1995.
- 411 Det är riktigt att det är sökandens delaktighet i placeringen av René Berthelot i en högre lönegrad enligt tabellen och dennes rättsstridiga anställning vid GFC som sökanden har klandrats för. Det förhållandet att René Berthelot redan hade anställts hos Édith Cresson då sökanden började att arbeta vid hennes kansli visade dock att sökandens eventuella roll i de konstaterade oegentligheterna inte kunde ha varit en roll som katalysator, utan på sin höjd var underordnad. Kommissionen själv påpekade vid förhandlingen att ”det vore felaktigt att påstå att [sökanden] var den främsta anstiftaren i hela affären”.

- 412 Dessa betydande skillnader mellan den före detta kommissionsledamotens situation och sökandens situation utgör avgörande överväganden när det gäller att bedöma huruvida förfarandets onormalt långa och vid första anblicken orimliga varaktighet (se ovan punkterna 398–402) likväl kan anses vara rimlig.
- 413 Bakom de särskilda anklagelser som riktades mot sökanden fanns visserligen samma viktiga allmänintresse, nämligen allmänhetens tilltro till att EU-institutionernas verksamhet fungerar väl på högsta nivå och till att det inte förekom handel med inflytande eller mörkläggning av en sådan handel. I det avseendet var sökandens fall i disciplinärt hänseende inte resultatet av en isolerad händelse utan ingick i en mer allmän situation som, genom de problem som den avslöjade, hade återverkningar långt utöver sökandens situation.
- 414 Med hänsyn till de särskilda omständigheterna i förevarande fall och vid en avvägning mellan samtliga faktorer som angetts ovan, i synnerhet de avgörande skillnaderna mellan sökandens fall och den före detta kommissionsledamotens fall, och utan att bortse från det mer omfattande allmänintresse som stod på spel, finner personaldomstolen att kommissionen inte har visat att den onormalt långa varaktigheten av såväl den period som föregick inledandet av det disciplinära förfarandet som nämnda förfarande likväl kunde anses vara rimlig.
- 415 Av det ovan anförda följer att kommission begick fel i tjänsten, dels genom att underlåta att låta sökanden ta del av IDOC:s bidrag, dels genom att inleda och fullfölja ett disciplinärt förfarande i strid med sin skyldighet att agera skyndsamt.

2. Skadan och orsakssambandet

- 416 För det första kan kommissionens underlåtenhet att låta sökanden ta del av IDOC:s bidrag anses ha orsakat sökanden ideell skada, till följd av upplevelsen av att behöva möta en inställning präglad av bristande insyn beträffande en handling som var väsentlig för utövandet av hans rätt till försvar (se, för en ideell skada som orsakades av åsidosättande av rätten till försvar, personaldomstolens dom av den 11 september 2008 i mål F-51/07, Bui Van mot kommissionen, REGP 2008, s. I-A-1-289 och II-A-1-1533, punkterna 93 och 94, vilken har överklagats till Europeiska unionens tribunal, där överklagandet nu är anhängigt som mål T-491/08 P).
- 417 Efter att i överensstämmelse med rätt och billighet (*ex aequo et bono*) ha uppskattat den skada som sökanden lidit, anser personaldomstolen att 5 000 euro är ett lämpligt skadestånd med beaktande av omständigheterna.
- 418 För det andra har institutionens åsidosättande av sin skyldighet att agera inom rimlig tid när det gäller att inleda och genomföra det disciplinära förfarandet försatt sökanden i ett långvarigt tillstånd av osäkerhet, vilken utgör en ideell skada som ska ersättas. Med hänsyn till att beslutet att inleda ett disciplinärt förfarande fattades mer än sju år efter de omständigheter som sökanden klandrades för, och att detta förfarande, när det väl hade inletts, pågick under nästan tre år, vilket gör att sammanlagt nästan tio år förflöt från det att de påtalade omständigheterna ägde rum till dess att det disciplinära förfarandet avslutades, ska sökandens skadestånd i överensstämmelse med rätt och billighet (*ex aequo et bono*) fastställas till 25 000 euro.
- 419 Av det ovan anförda följer att kommissionen ska förpliktas att till sökanden utge 30 000 euro som ersättning för den ideella skada som han orsakats till följd av de fel som kommissionen begick.

Rättegångskostnader

- 420 Enligt artikel 122 i rättegångsreglerna ska bestämmelserna i kapitel 8 i avdelning II i nämnda rättegångsregler om rättegångskostnader och domstolskostnader endast tillämpas på mål som väckts vid personaldomstolen från och med ikraftträdandet av dessa rättegångsregler, det vill säga den 1 november 2007. För mål som var anhängiga vid personaldomstolen före detta datum ska bestämmelserna i förstainstansrättens rättegångsregler fortsätta att gälla i tillämpliga delar.
- 421 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 88 i rättegångsreglerna ska institutionerna emellertid bära sina kostnader i tvister mellan gemenskaperna och deras anställda.
- 422 Enligt artikel 87.3 första stycket i förstainstansrättens rättegångsregler kan dessutom personaldomstolen, om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter, eller om särskilda omständigheter motiverar det, besluta att kostnaderna ska delas eller att vardera parten ska bära sin kostnad.
- 423 Enligt artikel 87.6 i förstainstansrättens rättegångsregler ska slutligen personaldomstolen i mål där det inte finns anledning att döma i saken besluta om kostnader enligt vad den finner skäligt.
- 424 Vad beträffar yrkandet om ogiltigförklaring i den talan som registrerats under målnummer F-124/05, noterar personaldomstolen att detta yrkande inte längre har något föremål, till följd av beslutet av den 16 oktober 2006 att avsluta det disciplinära förfarande som avsåg sökanden. Genom detta beslut gav nämligen svarandeinstitutionen sökanden det resultat som han eftersträvade genom detta yrkande.
- 425 Vad beträffar skadeståndsyrkandet i respektive talan som registrerats under målnummer F-124/05 och målnummer F-96/06, ska det däremot konstateras att endast två av de många fel som sökanden åberopat har ansetts vara styrkta, och att sökanden har tillerkänts skadestånd med ett belopp som är klart lägre än det han begärde.
- 426 Med hänsyn till det ovan anförda finner personaldomstolen, efter en skälighetsbedömning av omständigheterna i målet, att kommissionen ska bära sina rättegångskostnader och ersätta hälften av sökandens rättegångskostnader. Sökanden ska bära hälften av sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

PERSONALDOMSTOLEN (plenum)

följande:

- 1) **Det saknas anledning att pröva de yrkanden som sökanden har framställt i den talan som registrerats under målnummer F-124/05, A mot kommissionen.**
- 2) **Europeiska kommissionen ska till sökanden utge 30 000 euro, som ersättning för den ideella skada han har lidit.**
- 3) **Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader och ersätta hälften av sökandens rättegångskostnader som är hänförliga till respektive talan som registrerats under målnummer F-124/05, A mot kommissionen, och målnummer F-96/06, G mot kommissionen.**
- 4) **Sökanden ska bära hälften av sina rättegångskostnader som är hänförliga till respektive talan som registrerats under målnummer F-124/05, A mot kommissionen, och målnummer F-96/06, G mot kommissionen.**

Mahoney

Gervasoni

Kreppel

Tagaras

Van Raepenbusch

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 13 januari 2010.

W. Hakenberg

P. Mahoney

Innehållsförteckning

Tillämpliga bestämmelser	2
I – Bestämmelserna om immunitet och privilegier	2
II – Bestämmelserna som reglerar utredningar som utförs för att bekämpa bedrägeri	3
III – Bestämmelserna om disciplinära förfaranden	3
IV – Bestämmelserna om yrkessjukdomsförsäkring och olycksfallsförsäkring	4
V – Bestämmelserna om de förmåner som utbetalas vid invaliditet	6
A – Tjänsteföreskrifterna	6
B – Tjänsteföreskrifterna, i den lydelse som var tillämplig fram till och med den 30 april 2004 ..	7
VI – Bestämmelserna om personalakten	7
VII – Bestämmelserna om allmänhetens tillgång till handlingar	8
Bakgrund till tvisten	8
I – Omständigheterna kring ”Cresson-affären”	8
II – Bakgrund såvitt avser sökanden	10
Förfarandet	16
I – Förfarandet i mål F-124/05, innan målet förenades med mål F-96/06	16
II – Förfarandet i mål F-96/06, innan målet förenades med mål F-124/05	17
III – Förfarandet i de förenade målen F-124/05 och F-96/06	17
Parternas yrkanden	17
I – I mål F-124/05	17
II – I mål F-96/06	18
Rättslig bedömning	18

I –	Talan i mål F-124/05	18
	A – Parternas argument	18
	B – Personaldomstolens bedömning	19
II –	Talan i mål F-96/06	20
	A – Upptagande till sakprövning	20
	1. Parternas argument	20
	2. Personaldomstolens bedömning	20
	B – Prövning i sak	23
	1. De fel som läggs kommissionen till last	24
	a) Den första anmärkningen: Sökanden misstänkliggjordes utan grund i ”Berthelot-affären”	24
	Parternas argument	24
	Personaldomstolens bedömning	25
	b) Den andra anmärkningen: Brister och åsidosättanden av rätten till försvar som förekom under de administrativa utredningarna	25
	Parternas argument	25
	Personaldomstolens bedömning	26
	c) Den tredje anmärkningen: Åsidosättande av principen om sekretess i samband med Olafs utredningar	27
	Parternas argument	27
	Personaldomstolens bedömning	28
	– Huruvida anmärkningen kan tas upp till sakprövning	28
	– Huruvida det finns fog för anmärkningen	29
	d) Den fjärde anmärkningen: Upphävandet av sökandens immunitet mot rättsliga förfaranden var rättsstridigt	30
	Parternas argument	30
	Personaldomstolens bedömning	30
	e) Den femte anmärkningen: Beslutet att ändra sökandens tjänsteplacering var rättsstridigt	32
	Parternas argument	32
	Personaldomstolens bedömning	32

f) Den sjätte anmärkningen: Oegentligheter som förekom i det förfarande som inleddes enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna	32
Anmärkningens första del: Påståendet att kommissionen omotiverat uteslöt möjligheten att det var fråga om ett olycksfall i arbetet	33
– Parternas argument	33
– Personaldomstolens bedömning	33
Anmärkningens andra del: Oegentligheter i förfarandet vid IDOC	34
– Påståendet att det var rättsstridigt att hänskjuta ärendet till IDOC	34
– Påståendet om IDOC:s bristande opartiskhet	35
– Vägran att låta sökanden ta del av IDOC:s bidrag	35
g) Den sjunde anmärkningen: Invaliditetskommitténs yttrande av den 29 oktober 2004 var rättsstridigt	38
Parternas argument	38
Personaldomstolens bedömning	39
h) Den åttonde anmärkningen: Det var rättsstridigt att inleda och fullfölja ett disciplinärt förfarande mot sökanden	40
Inledande synpunkter	40
Anmärkningens första och andra del: Underlåtenheten att beakta följderna av den belgiska domstolens beslut att det inte fanns grund för åtal	41
– Parternas argument	41
– Personaldomstolens bedömning	42
Anmärkningens tredje del: Det påstått omotiverade sambandet mellan det disciplinära förfarande som avsåg sökanden och det förfarande som avsåg den före detta kommissionsledamoten	43
– Parternas argument	43
– Personaldomstolens bedömning	44
Anmärkningens fjärde del: Brist på bevisning som motiverade att det disciplinära förfarandet inleddes	45
– Parternas argument	45
– Personaldomstolens bedömning	45
Anmärkningens femte del: Åsidosättanden av omsorgsplikten, biståndsskyldigheten och principen om skydd för berättigade förväntningar	48
– Parternas argument	48

– Personaldomstolens bedömning	48
Anmärkningens sjätte del: Den disciplinära myndighetens åsidosättande av sin skyldighet att agera inom rimlig tid	49
– Parternas argument	49
– Personaldomstolens bedömning	50
2. Skadan och orsakssambandet	53
Rättegångskostnader	54